

<p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Σελ. 74-78). Ἀλλά ἀντί τοῦ Δεῦτε προσκυνήσωμεν... Χριστός ἀνέστῃ... (γ'). Εἰρῃνικά. (Σελ. 14-16). Κύριε ἐκέκραξα... (Σελ. 38-40). Τροπάρια. Ἀναστάσιμα. Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ Χριστέ, διάβολον ἡσχυνας, καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου, τὸ κέντρον τῆς ἀμαρτίας ἡμβλυνας, καὶ ἔσωσας ἡμᾶς, ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου· δοξάζομέν σε Μονογενές.</p> <p>Ὁ τὴν Ἀνάστασιν διδοὺς τῷ γενεὶ τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθῃ, ἔφριξαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἄιδου, καὶ ἐπήρθῃσαν πύλαι ὀδυνῃραι· εἰσελήλυθε γὰρ ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης Χριστός, λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς· Ἐξέλθετε, καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει, ἀνακαλύπτεσθε.</p> <p>Μέγα θαῦμα! ὁ τῶν ἀοράτων Κτίστῃς, διὰ φιλανθρωπίαν σαρκὶ παθῶν, ἀνέστῃ ὁ ἀθάνατος. Δεῦτε πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, τοῦτον προσκυνήσωμεν· τῇ γὰρ αὐτοῦ εὐσπλαχνία ἐκ πλάνῃς ῥυσθέντες, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ἓνα Θεὸν ὑμνεῖν μεμαθήκαμεν.</p> <p>Ἐσπερινὴν προσκύνῃσιν προσφέρομέν σοι τῷ ἀνεσπέρω Φωτί, τῷ ἐπὶ τέλει τῶν αἰῶνων ὡς ἐν</p>		<p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Σελ. 74-78). Ἀλλά ἀντί τοῦ Δεῦτε προσκυνήσωμεν... Χριστός ἀνέστῃ... (γ'). Εἰρῃνικά. (Σελ. 14-16). Κύριε ἐκέκραξα... (Σελ. 38-40). Τροπάρια Ἀναστάσιμα. Μέ τόν τιμιο Σταυρό σου, Χριστέ, καταντρόπιασες τὸ διάβολο, καὶ μέ τὴν Ἀνάστασή σου ἄμβλυνες (στόμωσες) τὸ κεντρί τῆς ἀμαρτίας, καὶ μᾶς ἔσωσες ἀπὸ τίς πύλες τοῦ θανάτου· Σέ δοξάζουμε, Μονογενὴ Υἱέ τοῦ Θεοῦ.</p> <p>Αὐτός πού δίνει τὴν ἀνάστασῃ στό γένος τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρόβατο ὀδογήθῃκε στὴ σφαγὴ· Ἐφριξαν ἐξ αἰτίας του οἱ ἄρχοντες τοῦ ἄδῃ, καὶ ἀνοιξαν οἱ ὀδυνῃρές πύλες· Διότι εἰσηλθῃ ὁ Βασιλιάς τῆς δόξας ὁ Χριστός, λέγοντας στοὺς φυλακισμένους, βγεῖτε, καὶ σ' αὐτοὺς πού ἦταν στό σκοτάδι, ξεσκεπασθεῖτε.</p> <p>Μέγα θαῦμα! Ὁ κτίστῃς τῶν ἀοράτων, ἀφοῦ ἔπαθε σωματικά ἀπὸ φιλανθρωπία, ἀναστήθῃκε ὁ ἀθάνατος· Ἐλᾶτε οἱ γενιές τῶν ἐθνῶν, νά τόν προσκυνήσουμε· Διότι λυτρωμένοι ἀπὸ τὴν πλάνῃ μέ τὴν εὐσπλαχνία του, μάθαμε νά ὑμνοῦμε ἓνα Θεὸ μέ τρία πρόσωπα.</p> <p>Ἐσπερινὴ προσκύνῃσῃ προσφέρουμε σ' ἐσένα τὸ ἀνεσπερο φῶς, ὁ ὁποῖος στίς ἔσχατες μέρες ἔλαμψες μέ</p>
---	--	--

ἐσόπτρω διὰ σαρκός, λάμπαντι τῷ κόσμῳ, καὶ μέχρις Αἴδου κατελθόντι, καὶ τὸ ἐκεῖσε σκότος λύσαντι, καὶ τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῖς ἔθνεσι δείξαντι, φωτοδότα Κύριε δόξα σοι.

Τὸν ἀρχογόν τῆς σωτηρίας ἡμῶν, Χριστὸν δοξολογήσωμεν· αὐτοῦ γὰρ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος, κόσμος ἐκ πλάνης σέσωσται, χαίρει χορὸς Ἀγγέλων, φεύγει δαιμόνων πλάνη, Ἀδὰμ πεσῶν ἀνίσταται, διάβολος κατήργεται.

Οἱ τῆς κουστωδίας ἐνοχοῦντο ὑπὸ τῶν παρανόμων. Καλύψατε Χριστοῦ τὴν Ἐγερσιν, καὶ λάβετε ἀργύρια, καὶ εἶπατε, ὅτι ἡμῶν κοιμωμένων, ἐκ τοῦ μνημείου ἐσυλήθη ὁ νεκρός. Τίς εἶδε, τίς ἤκουσε νεκρὸν κλαπέντα ποτέ, μάλιστα ἐσμυρνιασμένον καὶ γυμνόν, καταλιπόντα καὶ ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια αὐτοῦ. Μὴ πλανᾶσθε Ἰουδαῖοι, μάθετε τὰς ῥήσεις τῶν Προφῶτων, καὶ γινῶτε, ὅτι αὐτός ἐστιν ἀλοθῶς, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου καὶ Παντοδύναμος.

Κύριε ὁ τὸν Αἶδον σκυλεύσας, καὶ τὸν θάνατον πατήσας, Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ φωτίσας τὸν κόσμον τῷ Σταυρῷ τῷ τιμίῳ, ἐλέησον ἡμᾶς. (Δίς).
Τοῦ Τυφλοῦ.

Ὁ Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν· Ἄρα ἐγώ, δι' ἁμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγώ, δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδειξιν, οὐχ ἰκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν, πότε νύξ, πότε ἡμέρα, οὐκ εὐτονοῦσί μου οἱ πόδες

τὸ σῶμα σου ὡς σέ καθρέφτῃ στόν κόσμο, καὶ κατέβηκες μέχρι τὸν ἄδῃ, καὶ ἔλυσες τὸ ἐκεῖ σκότος, καὶ ἔδειξες στά ἔθνη τὸ φῶς τῆς ἀναστάσεως· Φωτοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Τὸν ἀρχογόν τῆς σωτηρίας μας τὸν Χριστό, ἄς τὸν δοξολογήσουμε· Διότι, ἀφοῦ ἀναστήθηκε αὐτός ἀπὸ τοὺς νεκρούς, ὁ κόσμος σώθηκε ἀπὸ τὴν πλάνη. Χαίρονται οἱ χορεῖες τῶν ἀγγέλων, φεύγει ἡ πλάνη τῶν δαιμόνων, ὁ Ἀδὰμ, μολονότι ἔπεσε, ἀναστήνεται, ὁ διάβολος ἔχει καταργηθεῖ.

Οἱ στρατιῶτες τῆς φρουρᾶς ἄκουαν ἀπὸ τοὺς παρανόμους· Ἀποκρύψτε τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ καὶ λάβετε χρήματα, καὶ πείτε, ὅτι, ἐνῶ ἐμεῖς κοιμώμασταν, ὁ νεκρὸς ἐκλάπη (τον ἔκέψαν) ἀπὸ τὸ μνημεῖο. Ποιὸς εἶδε, ποιὸς ἄκουσε ποτέ, ὅτι νεκρὸς ἐκλάπη; Καὶ μάλιστα ἀλειμμένος μέ σμύρνα (νεκρικά μύρα) καὶ γυμνός, πού ἐγκατέλειψε καὶ στόν τάφο τὰ νεκρικά σάβανά του; Μὴν ἀπατᾶσθε, Ἰουδαῖοι. Μάθετε τίς προφῆτιες τῶν Προφῶτων καὶ κατανοῆστε, ὅτι αὐτός εἶναι ἀλοθινά ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου καὶ Παντοδύναμος.

Κύριε, ἐσύ πού ξεγύμνωσες τὸν ἄδῃ καὶ πάτησες τὸ θάνατο, Σωτήρα μας, πού φωτίσες τὸν κόσμο μέ τὸν τίμιον Σταυρό σου, ἐλέησέ μας. (Δίς).

Τοῦ Τυφλοῦ.

Ὁ ἐκ γενετῆς Τυφλὸς ἔλεγε μέσα στό δικό του λογισμό· Ἄραγε ἐγώ γιὰ τίς ἁμαρτίες τῶν γονιῶν μου γεννήθηκα ἀόμματος; Ἄραγε ἐγώ γιὰ τὴν ἀπιστία τῶν ἐθνῶν γεννήθηκα ὡς παράδειγμα; Δέν μπορῶ νά ρωτῶ, πότε εἶναι νύχτα πότε ἡμέρα. Δέν ἀντέχουν τὰ πόδια

τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα· οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰκόνι τὸν ἐμὲ πλαστοουργήσαντα, ἀλλὰ δέομαί σου, Χριστέ ὁ Θεός. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με. (Δίς).

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὗρεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ σπλαγχνισθεὶς, ἐπέθηκε πᾶν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ, οἱ δὲ ἀγχισταὶ αὐτοῦ, ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ἃς οὐδεὶς τῶν βλεπόντων ἰᾶσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φῶσι βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεῖνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ, καὶ ἀνέβλεψα. Αὐτός ἐστιν ἀλοθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν, αὐτός ἐστιν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα...

Κύριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὗρες ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς, καὶ ἔκθαμβοι γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπῴρωτων σε, λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἤμαρτεν, οὗτος, ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου ἐβόας αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἤμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαί, καὶ πᾶν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς

μου νὰ χτυποῦν στίς πέτρες· Ἐξ ἄλλου δὲν εἶδα τὸν ἥλιο νὰ λάμπει, οὔτε σὲ εἰκόνα, αὐτὸν πού μὲ ἔπλασε· Ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, Χριστέ Θεέ μου· Ρίξε μου ἓνα σπλαχνικὸ βλέμμα καὶ ἐλέησέ με. (Δίς).

Φεύγοντας ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὸν ναὸ βρῆκε ἓναν ἄνθρωπο τυφλὸν ἐκ γενετῆς· Καὶ ἐπειδὴ τὸν λυπήθηκε, ἔβαλε λάσπη ἐπάνω στὰ μάτια του, καὶ τοῦ εἶπε· Πήγαινε νίψου στὴν κολυμβήθρα (δεξαμενὴ) τοῦ Σιλωάμ· Καὶ ἀφοῦ νίφηθηκε, ἀπέκτεσε τὸ φῶς του, καὶ δοξολογοῦσε τὸν Θεό. Καὶ οἱ πλοσιέστεροὶ τοῦ τοῦ ἔλεγον· Ποιὸς σοῦ ἀνοιξε τίς κόρες τῶν ματιῶν, τίς ὁποῖες κανεῖς ἀπ' αὐτοῦ πού βλέπουν, δὲν μπόρεσε νὰ τίς θεραπεύσει; Καὶ ἐκεῖνος λέγει φωνάζοντας· Κάποιος ἄνθρωπος λεγόμενος Ἰησοῦς ἐκεῖνος μοῦ εἶπε· Νίψου στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ, καὶ ἀπέκτεσα τὸ φῶς μου· Αὐτός εἶναι ἀλοθινὰ ὁ Χριστὸς ὁ Μεσσίας, γιὰ τὸν ὁποῖο εἶπε στὸ νόμο ὁ Μωυσῆς· Αὐτός εἶναι ὁ Σωτὴρας τῶν ψυχῶν μας.

Δόξα ...

Κύριε, προχωρώντας στὸ δρόμο βρῆκες ἄνθρωπο τυφλὸν ἐκ γενετῆς· Καὶ μένοντας ἐκπλοκτοὶ οἱ Μαθητές σ' ἐρωτοῦσαν λέγοντας· Διδάσκαλε, ποιὸς ἀμάρτησε, αὐτός ἢ οἱ γονεῖς του καὶ γεννήθηκε τυφλός; Ἐσύ ὅμως, Σωτὴρα μου, ἐφώναζες σ' αὐτούς· Οὔτε αὐτός ἀμάρτησε οὔτε οἱ γονεῖς του, ἀλλὰ γεννήθηκε τυφλός, γιὰ νὰ φανερωθῶν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ μέ αὐτόν· Ἐγὼ πρέπει νὰ ἐργάζομαι τὰ ἔργα, αὐτοῦ πού μὲ ἔστειλε, τὰ ὁποῖα κανεῖς ἄλλος δὲν μπορεῖ νὰ τὰ κάνει. Καὶ λέγοντας αὐτά, ἀφοῦ ἔφτυσες κάτω καὶ ἔκανες λάσπη, ἔχρισες τὰ μάτια

ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωὰμ τὴν κολυμβήθραν· ὁ δέ, νιψάμενος, ὑγιῆς ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πιστεύω, Κύριε, καὶ προσεκύνῃσέ σοι. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, τῆς ἀπειρογάμου νύμφος, εἰκὼν διεγράφη ποτέ. Ἐκεῖ, Μωυσῆς διαιρέτης τοῦ ὕδατος, ἐνθάδε, Γαβριὴλ ὑπορέτης τοῦ θαύματος. Τότε, τὸν βυθὸν ἐπέζησεν ἀβρόχως Ἰσραὴλ, νῦν δέ, τὸν Χριστὸν ἐγέννησεν ἀσπόρως ἢ Παρθένος. Ἡ θάλασσα, μετὰ τὴν πάροδο τοῦ Ἰσραὴλ, ἔμεινεν ἄβατος, ἢ ἄμεμπος, μετὰ τὴν κύσιν τοῦ Ἐμμανουήλ, ἔμεινεν ἄφθορος. Ὁ ὦν, καὶ προῶν, καὶ φανείς ὡς ἄνθρωπος Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἴσοδος. Φῶς Ἰλαρόν. Προκείμενον. (Σελ. 40).

Ἐκτενής. Κεφαλοκλισία. (Σελ. 41-44).

Ἀπόστιχα.

Τροπάρια.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα Χριστόν, καὶ τῶν οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ἀσμάτων μεγαλύνομεν· ὅτι Σταυρὸν καὶ θάνατον κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡμῶν, ὡς φιλόανθρωπος Κύριος, σκυλεύσας Ἰδαίου πύλας, τριήμερος ἀνέστεις, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στιχοῦρά τοῦ Πάσχα. (Σελ. 28-29,29).

Δόξα...

Δικαιοσύνης ἤλιε νοῦτέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸν

του λέγοντάς του· Πήγαινε νίψου στήν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωὰμ. Κι ἐκεῖνος μόλις νίφθηκε, ἔγινε ὑγιῆς καὶ φώναζε σ' ἐσένα· Πιστεύω, Κύριε, καὶ σέ προσκύνῃσε. Γι' αὐτό φωνάζουμε κι ἐμεῖς· Ἐλέησε μας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα κάποτε ἀπεικονίσθηκε ἡ εἰκόνα τῆς ἀνύπανδρης Νύμφος· Ἐκεῖ ὁ Μωυσῆς ἦταν διαιρέτης (διαχωριστής) τοῦ νεροῦ, ἐδῶ ὁ Γαβριὴλ ὑπορέτης τοῦ θαύματος. Τότε πέρασε τὸν βυθὸ πεζὸς ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ τώρα γέννησε τὸν Χριστὸ ἀσπόρως (χωρὶς ἄνδρα) ἢ Παρθένος· Ἡ θάλασσα μετὰ τὴ διάβαση τοῦ Ἰσραὴλ ἔμεινε ἀδιάβατη, ἢ Ἀμόλυνη μετὰ τὴ γέννηση τοῦ Ἐμμανουήλ ἔμεινε ἄφθορη. Ὁ Θεὸς πού ὑπάρχεις καὶ προῦπηρχες καὶ φάνηκες ὡς ἄνθρωπος, ἐλέησε μας.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο. (Σελ. 40).

Ἐκτενής...κ.λ.π. Κεφαλοκλισία. (Σελ. 41-44).

Ἀπόστιχα:

Τροπάρια.

Ἐσένα τὸν Σωτῆρα Χριστό, πού σαρκώθηκες καὶ δὲ χωρίσθηκες ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, μέ φωνές ἀσμάτων σέ μεγαλύνουμε· Διότι καταδέχθηκες Σταυρὸ καὶ θάνατο, ὡς φιλόανθρωπος Κύριος· Ἀφοῦ ἀπογύμνωσες τίς πύλες τοῦ ἄδου, ἀναστήθηκες τριήμερος σώζοντας τίς ψυχές μας.

Τὰ Στιχοῦρά τοῦ Πάσχα. (Σελ. 28-29,29).

Δόξα ...

Πνευματικὴ Ἠλιε τῆς δικαιοσύνης, Χριστέ Θεέ μας,

ἐκ μήτρας τοῦ φωτός ἐστερῶμενον, διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσψαύσεως, φωτίσας κατ' ἄμφω καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα, τῶν ψυχῶν ἀυγάσας, υἱοὺς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βοῶμέν σοι. Πολλή σου καὶ ἄφατος, ἢ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνία, φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν...

Ἀναστάσεως ἡμέρα... (Σελ. 29).

Νῦν ἀπολύεις... (Σελ. 82).

Τρισάγιον. (Σελ. 1-2).

Ἀπολυτίκια.

Τὸν συνάναρχον Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύματι, τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, ἀνυμνήσωμεν πιστοὶ καὶ προσκυνήσωμεν, ὅτι ἐυδόκησε σαρκί, ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ θάνατον ὑπομεῖναι, καὶ ἐγειρᾶι τοὺς τεθνεῶτας, ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἀναστάσει αὐτοῦ.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλῃ Κυρίου ἢ ἀδιόδευτος, χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπῃ τῶν προστρεχόντων εἰς σέ, χαῖρε ἀχείμαστε λιμῆν καὶ Ἀπειρόγαμε, ἢ τεκοῦσα ἐν σαρκὶ τὸν Ποιῆτήν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπης, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, καὶ προσκυνούντων τὸν Τόκον σου.

Ἀπόλυσις. (Σελ. 36).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

ἐσὺ πού μέ τό ἀμόλυντό σου ἄγγιγμα ἐφώτισες σωματικά καὶ πνευματικά, ἐκείνον πού στερήθηκε τό φῶς ἀπό τήν κοιλιὰ τῆς μητέρας του, φώτισε καὶ τά δικά μας μάτια τῶν ψυχῶν, καὶ ἀνάδειξε μας υἱοὺς τῆς ἡμέρας, γιὰ νά σοῦ φωνάζουμε μέ πίστῃ. Πολλή καὶ ἀνέκφραστῃ εἶναι ἡ εὐσπλαχνία σου σ' ἐμᾶς. Φιλάνθρωπε, δόξα σ' ἐσένα.

Καὶ νῦν ...

Ἀναστάσεως ἡμέρα...». (Σελ. 29).

Νῦν ἀπολύεις. (Σελ. 82).

Τρισάγιο. (Σελ. 1-2).

Ἀπολυτίκιο

Τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι συνάναρχος μέ τὸν Πατέρα καὶ τό Ἅγιο Πνεῦμα, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε γιὰ τῆ σωτηρία μας, ἄς τὸν ἀνυμνήσουμε, πιστοί, καὶ ἄς τὸν προσκυνήσουμε. Διότι ἀπό ἀγάπῃ δέχθηκε μέ τό σῶμα του νά ἀνεβῆ στό Σταυρό, καὶ νά ὑπομεῖναι θάνατο, καὶ νά ἀναστήσει τοὺς νεκροὺς κατὰ τήν ἐνδοξῃ Ἀνάστασή του.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Χαῖρε πύλῃ Κυρίου ἀδιάβατῃ. Χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπῃ, αὐτῶν πού καταφεύγουν σ' ἐσένα. Χαῖρε λιμάνι χωρὶς τρικυμίες καὶ ἀπειρόγαμῃ (χωρὶς πείρα γάμου). Ἐσὺ πού γέννησες σωματικά τό Δομιουργό σου καὶ Θεό, μὴ παύσεις νά πρεσβεύεις ὑπὲρ αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἀνυμνοῦν καὶ προσκυνοῦν τῇ γέννησῃ σου.

Ἀπόλυσῃ. (Σελ. 36-37).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

ΟΡΘΡΟΣ

(Προκαταρκτικά. (Σελ. 82-97).

Καθίσματα.

Τά ἀναστάσιμα.

Τόν Σταυρόν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν ταφὴν τὴν ἀγίαν ὕμνοις τιμήσωμεν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ὑπερδοξάσωμεν, ὅτι συνήγειρε νεκρούς, ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καὶ ἰσχὺν διαβόλου, καὶ τοῖς ἐν Αἴδη φῶς ἀνέτειλε.

Δόξα...

Κύριε, νεκρὸς προσγορεύθῃς, ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον, ἐν μνήματι ἐτέθῃς, ὁ κενώσας τὰ μνήματα, ἄνω στρατιῶται τὸν τάφον ἐφύλαττον, κάτω τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς ἐξάνεστῃς· Παντοδύναμε καὶ ἀκατάλυπτε, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος καὶ θεοβάδιστον, χαῖρε ἔμψυχε βάτε καὶ ἀκατάφλεκτε, χαῖρε ἢ μόνῃ πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἢ μετάγουσα θνητούς, πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν, χαῖρε ἀκήρατε Κόρῃ, ἢ ἀπειράνδρως τεκοῦσα, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κύριε, ἐν μέσῳ σε προσήλωσαν, οἱ παράνομοι τῶν καταδίκων, καὶ λόγῃ τὴν πλευρὰν σου ἐξεκέντησαν, ὧ Ἐλεῆμον, ταφὴν δὲ κατεδέξω, ὁ λύσας Αἴδου τὰς πύλας, καὶ ἀνέστῃς τριήμερος, ἔδραμον Γυναῖκες ἰδεῖν σε, καὶ ἀπήγγειλαν Ἀποστόλοις τὴν Ἐγερσιν. Ὑπερυψούμενε Σωτήρ,

ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά: (Σελ. 82-97).

Καθίσματα.

Τά ἀναστάσιμα.

Τόν Σταυρό τοῦ Κυρίου ἅς τόν ἐγκωμιάσουμε, τὴν ταφὴ του τὴν ἀγία μέ ὕμνους ἅς τὴν τιμήσουμε, καὶ τὴν Ἀνάστασή του ἅς τὴν ὑπερδοξάσουμε· Διότι ἀνέστῃσε μαζί του ἀπὸ τὰ μνήματα τοὺς νεκροὺς ὡς Θεός, λαφυραγωγώντας τὴν ἐξουσία τοῦ θανάτου, καὶ σ' αὐτοὺς πού ἦταν στὸν ἄδῃ, ὡς φῶς ἀνέτειλε.

Δόξα...

Κύριε, χαρακτηρίσῃς νεκρὸς, Ἐσύ πού νέκρωσες τὸν θάνατο. Κατατέθῃς σέ μνήμα, ἐσύ πού ἄδειασες τὰ μνήματα. Ἐπάνω οἱ στρατιῶτες ἐφύλαγαν τὸν τάφο σου, κάτω τοὺς ἀπὸ αἰῶνες νεκροὺς ἀνέστῃσες. Παντοδύναμε καὶ ἀκατανόητε Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

Καὶ νῦν Θεοτοκίο.

Χαῖρε, Παναγία, πού εἶσαι ἅγιο ὄρος καὶ θεοβάδιστο· Χαῖρε, βάτε ἔμψυχῃ καὶ ἄκαυτῃ. Χαῖρε Ἐσύ, πού εἶσαι ἢ μόνῃ γέφυρα τοῦ κόσμου πρὸς τὸν Θεό, ἢ ὅποια μεταφέρει τοὺς θνητούς πρὸς τὴν αἰώνια ζωὴ· Χαῖρε, ἀμόλυτῃ Κόρῃ, ἢ ὅποια, χωρὶς τῆ μεσολάβησῃ ἀνδρός, γέννησες τὴ σωτηρία τῶν ψυχῶν μας.

Κύριε, σ' ἐκάρφωσαν οἱ παράνομοι ἀνάμεσα στοὺς καταδίκους, καὶ μέ τὴ λόγῃ πλήγωσαν τὴν πλευρὰ σου, Ἐλεῆμον· Καταδέχῃς ταφὴ, Ἐσύ πού κατέλυσες τίς πύλες τοῦ ἄδῃ, καὶ ἀναστήθῃς τριήμερος· Ἦλθαν τρέχοντας οἱ γυναῖκες νὰ σέ δοῦν, καὶ ἀνήγγειλαν στοὺς Ἀποστόλους τὴν Ἀνάστασῃ. Ὑπερυψούμενε, Σω-

<p>ὄν ὕμνοῦσιν Ἄγγελοι, εὐλογούμενε Κύριε δόξα σοι.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Τὸ ξένον σου Σωτήρ μου μυστήριον, τῶ κόσμῳ σωτηρία γεγένεσται· ἀναστὰς γὰρ ἐκ τάφου θεοπρεπῶς, τοὺς φθαρέντας συνήγειρας ὡς Θεός, ἡ πάντων ζωὴ, Κύριε δόξα σοι.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Ἀπειρόγαμε Νύμφη θεογεννήτρια, ἡ τῆς Εὐας τὴν λύπον χαραποῖσασα, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοὶ καὶ προσκυνούμεν σε· ὅτι ἀνήγαγες ἡμᾶς ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς· καὶ νῦν δυσώπει ἀπαύστως, πανύμνητε Παναγία, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.</p> <p>Εὐλογῶτάρια. Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικό.Σελ. 31-32).</p> <p>Ἡ Ὑπακοή.</p> <p>Ἀγγελικὴ ὁράσει τὸν νοῦν ἐκθαμβούμεναι, καὶ θεϊκῆ Ἐγέρσει τὴν ψυχὴν φωτιζόμεναι, αἱ Μυροφόροι τοῖς Ἀποστόλοις εὐαγγελίζοντο· Ἀναγγεῖλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι, τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, συνεργοῦντος τοῖς θαύμασι, καὶ παρέχοντος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.</p> <p>Οἱ Ἀναβαθμοὶ.</p> <p>Ἀντίφωνον Α'.</p> <p>Ἐν τῷ θλίβεσθαί με Δαυΐτικῶς, ἄδω σοι Σωτήρ μου· Ῥῦσαί μου τὴν ψυχὴν ἐκ γλώσσοσ δολίας.</p>		<p>τήρα, πού σέ ὕμνοῦν οἱ Ἄγγελοι, εὐλογούμενε Κύριε, δόξα σοι.</p> <p>Δόξα. ...</p> <p>Τὸ παράδοξό σου (παράξενό σου) μυστήριον, Σωτήρα μου, γιὰ τὸν κόσμο ἔγινε σωτηρία· Διότι, ἀφοῦ ἀναστήθηκες ἀπὸ τὸν τάφο, ὅπως ἔπρεπε σέ Θεό, ἀνέστῃσες μαζί σου ὡς Θεός, αὐτοὺς πού ὑποδουλώθηκαν στή φθορά· ἐσύ ἡ ζωὴ τῶν πάντων, Κύριε, δόξα σοι.</p> <p>Καὶ νῦν Θεοτοκίον.</p> <p>Ἀνύπανδρη Νύμφη, πού γέννησες τὸν Θεό, πού χαροποιῖσες τὴ λύπον τῆς Εὐας, σέ ἀνυμνοῦμε οἱ πιστοί, καὶ σέ προσκυνούμε, διότι μᾶς ἀνέσυρες ἀπὸ τὴν ἀρχαία κατάρρα. Καὶ τώρα ἰκέτευε θερμά καὶ ἀκατάπαυστα, Πανύμνητε Παναγία, νά σωθοῦμε ἐμεῖς.</p> <p>Εὐλογῶτάρια. Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικό.(Σελ. 31-32)).</p> <p>Ὑπακοή</p> <p>Θαμπωμένες ἀπὸ τὴν ἀγγελικὴ ὀπτασία καὶ φωτιζόμενες ὡς πρὸς τὸ νοῦ τους ἀπὸ τὴ θεϊκῆ σου Ἀνάστασῃ, οἱ Μυροφόρες ἔφερναν τὴ χαρμόσυνῃ ἀγγελία· Ἀναγγεῖλατε στὰ ἔθνη τὴν Ἀνάστασῃ τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος συνεργεῖ μὲ τὰ θαύματα, καὶ παρέχει σ' ἐμᾶς τὸ μέγα ἔλεος.</p> <p>Οἱ Ἀναβαθμοὶ.</p> <p>Ἀντίφωνο Α'.</p> <p>Ὅταν θλίβομαι, ὅπως ὁ Δαυΐδ, ψάλλω σ' ἐσένα, Σωτήρα μου· Λύτρωσέ μου τὴν ψυχὴ ἀπὸ γλῶσσα δολία.</p>
---	--	---

<p>Τοῖς ἐρῶμικοῖς ζωὴ μακαρία ἐστὶ, θεϊκῶ ἔρωτι πτερουμένοις. Δόξα... καὶ νῦν...</p> <p>Ἄγιω Πνεύματι, περικρατεῖται πάντα τὰ ὄρατά τε σὺν τοῖς ἀοράτοις· αὐτοκρατὲς γὰρ ὄν, τῆς Τριάδος ἓν ἐστὶν ἀψεύστως. Ἀντίφωνον Β'.</p> <p>Εἰς τὰ ὄρῶ ψυχὴ ἀρθῶμεν· δεῦρο ἐκεῖσε· ὅθεν βοήθεια ἦκει. Δεξιὰ σου χεῖρά κἀμέ, Χριστέ ἰπταμένῶ, σκαιορίας πάσῶς περιφυλαξάτω.</p> <p>Δόξα...Καὶ ἔτι...</p> <p>Ἄγιω Πνεύματι, θεολογοῦντες φῶμεν· Σὺ εἶ Θεός, ζωὴ, ἔρως, φῶς, νοῦς, σὺ χρῶστότης, σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀντίφωνον Γ'.</p> <p>Ἐπὶ τοῖς εἰρῶκοσι μοι· Εἰς τὰς αὐλὰς προσβῶμεν Κυρίου, χαρᾶς πολλῆς πλοσθεις εὐχὰς ἀναπέμπω. Ἐπὶ οἶκον Δαυῖδ, τὰ φοβερὰ τελεσιουργεῖται· πῦρ γὰρ ἐκεῖ φλέγον, ἅπαντα αἰσχροὺς νοῦν.</p> <p>Δόξα... καὶ νῦν...</p> <p>Ἄγιω Πνεύματι, ζωαρχικὴ ἀξία, ἐξ οὗ πᾶν ζῶον ἐμψυχοῦται, ὡς ἐν Πατρὶ, ἅμα τε καὶ Λόγῳ.</p> <p>Προκείμενον. Ἀνάσθη Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι σὺ βασιλεύεις</p>		<p>Σ' αὐτοὺς πού ζοῦν στήν ἔρῶμο, ὑπάρχει ζωὴ μακά- ρια, διότι ἀποκτοῦν φτερά μέ τό θεϊκῶ ἔρωτα. Δόξα ... Καὶ νῦν ...</p> <p>Ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα συγκρατοῦνται ὅλα τά ὄρατά μαζί μέ τά ἀόρατα· Διότι ὄντας αὐτοδύναμο ἀλῶθινά εἶναι ἓνα πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἀντίφωνο Β'.</p> <p>Ψυχὴ μου, ἄς ὑψωθοῦμε στά πνευματικά ὄρῶ· Ἐλα, ἐκεῖ ἀπό ὅπου ἔρχεται ἡ βοήθεια. Τό δεξί σου χέρι, Χριστέ, πετώντας ἀπό πάνω μου ἄς μέ προφυλάξει κι ἐμένα ἀπό κάθε σκευωρία (πανουργί- α).</p> <p>Δόξα. ... Καὶ νῦν</p> <p>Θεολογώντας ἄς ποῦμε στό Ἅγιο Πνεῦμα· Ἐσύ εἶσαι Θεός, ἔρως, φῶς, νοῦς, ἐσύ εἶσαι ἀγαθότητα, ἐσύ βα- σιλεύεις στοὺς αἰῶνες. Ἀντίφωνο Γ'.</p> <p>Ἵταν κάποιοι μοῦ ποῦν, ἄς πᾶμε στίς αὐλές (στόν ναό) τοῦ Κυρίου, γεμάτος ἀπό χαρά ἀναπέμπω εὐχές.</p> <p>Στήν πατρίδα τοῦ Δαυῖδ πραγματοποιοῦνται τά φο- βερὰ πράγματα· Διότι ἐκεῖ ὑπάρχει φωτιά, πού κατακαί- ει κάθε αἰσχροὺς νοῦ. Δόξα. ... Καὶ νῦν</p> <p>Στό Ἅγιο Πνεῦμα ὑπάρχει ἡ ἀξία τῆς προελεύσεως τῆς ζωῆς. Ἄπ' αὐτό παίρνει ψυχὴ κάθε ζωντανό πλά- σμα, ὅπως ἀπό τόν Πατέρα καί τόν Υἱό. Προκείμενο. Σήκω, Κύριε καί Θεέ μου, διότι Ἐσύ βασιλεύεις στοὺς</p>
---	--	--

εις τούς αἰῶνας.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλη καρδίᾳ μου.

Τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 33).

Εὐαγγέλιον Η'. Ἑωθινόν.

Κατά Ἰωάννῳν. (Κ'. 11-18).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, Μαρία εἰστήκει πρὸς τὸ μνημεῖον κλαίουσα ἔξω· ὡς οὐν ἔκλαιε, παρέκυψεν εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ θεωρεῖ δύο ἀγγέλους ἐν λευκοῖς καθεζομένους, ἕνα πρὸς τὴν κεφαλὴν, καὶ ἕνα πρὸς τοὺς ποσίν, ὅπου ἔκειτο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ λέγουσιν αὐτῇ ἐκεῖνοι· Γύναι, τί κλαίεις; λέγει αὐτοῖς· Ὅτι ἤραν τὸν Κύριόν μου, καὶ οὐκ οἶδα ποῦ ἔθηκαν αὐτόν· καὶ ταῦτα εἰπούσα ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ θεωρεῖ τὸν Ἰησοῦν ἐστῶτα, καὶ οὐκ ᾔδει ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐστι. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Γύναι, τί κλαίεις; τίνα ζητεῖς; ἐκεῖνο δοκοῦσα ὅτι ὁ κτενὸς ἐστι, λέγει αὐτῷ· Κύριε, εἰ σὺ ἐβάστασας αὐτόν, εἰπέ μοι ποῦ ἔθηκες, αὐτόν καὶ γὰρ αὐτόν ἀρῶ· λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μαρία· στραφεῖσα ἐκεῖνο λέγει αὐτῷ· Ραββουνί· ὃ λέγεται Διδάσκαλε· λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς, Μὴ μου ἅπτου· οὐπω γὰρ ἀναβέβηκα πρὸς τὸν πατέρα μου, πορεύου δὲ πρὸς τοὺς ἀδελφούς μου, καὶ εἰπὲ αὐτοῖς· Ἀναβαίνω πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ πατέρα ὑμῶν, καὶ Θεὸν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν· ἔρχεται Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἀπαγγέλλουσα τοῖς μαθηταῖς ὅτι εὗρακε τὸν

αἰῶνες.

Στίχος: Σέ δοξολογῶ, Κύριε, μέ ὅλη τὴν καρδιά μου.

Τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου.

(Συλλειτουργικό. (Σελ. 33).

Εὐαγγέλιο: Η'. Ἑωθινό.

Κατά Ἰωάννῳν. (Κ'. 11-18).

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ἡ Μαρία (ἡ Μαγδαληνὴ) στεκόταν κοντὰ τὸ μνημεῖο κλαίοντας ἀπ' ἔξω. Καθὼς λοιπὸν ἔκλαιε, παρέσκυψε στὸ μνημεῖο καὶ βλέπει δύο Ἀγγέλους νὰ κάθονται λευκοφορεμένοι, ἕνας πρὸς τὸ κεφάλι καὶ ἕνας πρὸς τὰ πόδια, ὅπου ἦταν θαμμένο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ τῆς λένε ἐκεῖνοι· Γυναίκα, γιατί κλαῖς; Τὸς λέγει· Κλαίω, γιατί πῆραν τὸν Κύριό μου ἀπὸ τὸ μνημεῖο καὶ δὲν γνωρίζω ποῦ τὸν ἔβαλαν, καὶ λέγοντας αὐτὰ στράφηκε πρὸς τὰ πίσω, καὶ βλέπει τὸν Ἰησοῦ νὰ στέκεται, καὶ δὲν κατάλαβε ὅτι εἶναι ὁ Ἰησοῦς. Τῆς λέγει ὁ Ἰησοῦς· Γυναίκα γιατί κλαῖς; Ποῖόν ἀναζητεῖς; Ἐκεῖνο νομίζοντας ὅτι εἶναι ὁ κτενὸς τοῦ λέγει· Κύριε, ἂν ἐσύ τὸν μετέφερες, πές μοι ποῦ τὸν ἔβαλες καὶ ἐγὼ θὰ τὸν πάρω. Τῆς λέγει ὁ Ἰησοῦς· Μαρία. Ἐκεῖνο στράφηκε καὶ τοῦ λέγει· Ραββουνί, ποῦ σωμαίνει Διδάσκαλε. Τῆς λέγει ὁ Ἰησοῦς μὴ μέ ἀγγίζεις, διότι δὲν ἀνέβηκα ἀκόμη στὸν Πατέρα μου· Ἀλλὰ πῆγαινε στοὺς ἀδελφούς μου καὶ πές τους· Ἀναβαίνω στὸν Πατέρα μου καὶ Πατέρα σας, καὶ Θεὸς μου καὶ Θεὸς σας. Ἔρχεται ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἀναγγέλλοντας στοὺς Μαθητὰς ὅτι εἶδε τὸν Κύριο καὶ ὅτι τῆς εἶπε αὐτὰ.

<p>Κύριον· καὶ ταῦτα εἶπεν αὐτῇ. Ἀνάσιν Χριστοῦ. (Σελ. 22). Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Σελ. 2-4). Πεντ@κοστάριον: (Σελ. 36). Σῶσον ὁ Θεός. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37). Κανόνες. Ωιδὴ Α'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 16). Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 121). Τοῦ Τυφλοῦ. (Κατὰ τό Τυπικόν ὁ Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ δὲν ψάλλεται. Σημειοῦται δὲ διὰ πλαγίων στοιχείων). Γῆν ἐφ' ἣν οὐκ ἔλαμψεν, οὐκ εἶδεν ἥλιος ποτέ, ἄβυσσον, ἣν οὐχ ἐώρακε γυμνήν, τὸ κύτος οὐρανοῦ, Ἰσραὴλ διώδυσεν ἀβρόχως, Κύριε, καὶ εἰσηγάγες αὐτόν εἰς ὄρος ἀγιάσματος σου, ἄδοντα, ψάλλοντα, ἐπινίκιον ᾠδὴν». Σταύρωσιν ἐκούσιον, καταδεξάμενος σαρκί, ἐπήγασας εὐλογίαν, καὶ ζωὴν τῷ κόσμῳ Δέσποτα, μόνη παντευλόγητε, καὶ τοῦ παντός δημιουργέ· ὅθεν εὐλογοῦμέν σε, ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν, ἄδοντες, ψάλλοντες, ἐπινίκιον ᾠδὴν. Λάκκῳ κατωτάτῳ σε, νεκρὸν γενόμενον Χριστέ, ἔθετο ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, καὶ προσεκύλισε λίθον τῇ θύρᾳ τοῦ μνήματος, μακρόθυμε· ἀλλ' ἀνέστης ἐν δόξῃ, καὶ κόσμον συνανέστησας, ἄδοντα, ψάλλοντα, ἐπινίκιον ᾠδὴν. Μύρα τί κομίζετε, μετὰ δακρῶν ὑμεῖς; ἔλεγε ταῖς τιμίαις Γυναιξίν, ὁ Ἄγγελος φανείς. Ὁ</p>		<p>Ἀνάστασιν Χριστοῦ. (Σελ. 22). Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Σελίδα 2-4). Πεντ@κοστάριο: (Σελ. 36). Σῶσον ὁ Θεός. (Συλλειτουργικό. (Σελ. 36-37). Κανόνες. Ωιδὴ Α'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 16). Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 121). Τοῦ Τυφλοῦ. (Κατὰ τό Τυπικό ὁ Κανὼνας τοῦ Τυφλοῦ δὲν ψάλλεται. Γι' αὐτό καὶ σημειώνεται μὲ πλάγια στοιχεῖα). Τῇ γῇ ἐπάνω στήν ὁποία δὲν ἔλαμψε, οὔτε τὴν εἶδε ποτέ ὁ ἥλιος, τὴν ἄβυσσο τὴν ὁποία δὲν εἶδε γυμνή ὁ θόλος τοῦ οὐρανοῦ, ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ τὴ διέσχισε χωρὶς νά βραχεῖ, Κύριε· Καὶ τὸν ἔβαλες αὐτόν μέσα στό ὄρος τοῦ ἀγίου ναοῦ σου, ὑμνώντας ἐπινίκιο ὕμνο. Αφοῦ καταδέχθηκες σωματικά σταύρωση μὲ τὴ θέλησή σου, Κύριε, πήγασες στὸν κόσμο εὐσπλαχνία καὶ ζωή, μόνη δοξασμένη καὶ Δημιουργέ τοῦ Παντός· Γι' αὐτό σέ ἐγκωμιάζουμε, σέ ὑμνοῦμε καὶ σέ δοξάζουμε ὑμνώντας καὶ ψάλλοντας ἐπινίκιον ὕμνο. Ὅταν ἔγινες νεκρός, Χριστέ, σέ ἔθαψε ὁ ἐπίσημος Ἰωσήφ σέ μνήμα βαθύ, καὶ κύλισε πέτρα στὴ θύρα τοῦ μνήματος, μεγαλόψυχε· Ἀλλὰ ἀναστήθηκες μὲ δόξα, καὶ ἀνέστησες μαζί σου τὸν κόσμο, πού ὑμνοῦσε καὶ ἔψαλλε ἐπινίκιον ὕμνο. Γιατί φέρνετε ἐσεῖς μύρα μαζί μὲ δάκρυα; Ἐλεγε στίς σεβάμιες γυναῖκες ὁ Ἄγγελος πού φάνηκε· Ὁ Χριστός</p>
--	--	--

<p>Χριστός ἐγγήγερται, δραμοῦσαι εἶπατε, τοῖς θεόπταις Μαθηταῖς, πενθοῦσί τε καὶ κλαίουσιν, ὅπως σκιρτήσωσι, καὶ χορεύσωσι φαιδρῶς.</p> <p>Θαύματα παράδοξα, ἐπιτελῶν ὁ λυτρωτής, ἰάσατο καὶ Τυφλὸν ἐκ γενετῆς, πηλὸν ἐπιχρίσας, καὶ εἰπὼν· Πορεύθητι καὶ νίψαι ἐν τῷ Σιλῳάμ, ὅπως γνώσει με Θεόν, ἐπὶ γῆς βαδίζοντα, σάρκα φορέσαντα, διὰ πλῆθος οἰκτιρμῶν.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Μίαν Τρισυπόστατον, οὐσίαν σέβοντες, πιστοί, δοξάσωμεν τὸν Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα τὸ εὐθές, ποιητὴν, καὶ Κύριον, καὶ λυτρωτὴν τοῦ παντός, ἓνα ἄκτιστον Θεόν, σὺν Ἀσωμάτοις κράζοντες· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ Βασιλεῦ.</p> <p>Καὶ νῦν..</p> <p>Μήτηρ ἀπειρόγαμον ἐν σοί, κατῶκησεν Ἀγνή, Κύριος διὰ σπλάχνα οἰκτιρμῶν, σῶσαι βουλόμενος, τὸν φθαρέντα ἄνθρωπον, ταῖς μεθοδείαις τοῦ ἐχθροῦ· Αὐτόν οὖν ἰκέτευε, τήν πόλιν ταύτην σῶζεσθαι, πάσης ἀλώσεως, καὶ ἐχθρῶν ἐπιδρομῆς.</p> <p>Ωιδῆ Γ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 17-18). Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 122-123). Τοῦ Τυφλοῦ.</p> <p>Σαλευομένην τὴν καρδίαν μου, Κύριε, τοῖς κύμασι τοῦ βίου στερέωσον, εἰς λιμένα εὐδίου καθοδηγῶν, ὡς Θεός.</p> <p>Σαλευομένων τὰς καρδίας ἐστήριξας, τὴν γῆν πᾶσαν σαλεύσας, μακρόθυμε, τῇ σεπτῇ σταυρώσει</p>		<p>ἀναστήθηκε· Τρέξτε καὶ πεῖτε στοὺς Μαθητές πού τὸν ἔχουν δεῖ μέ τὰ μάτια τους, πού πενθοῦν καὶ κλαῖνε, γιὰ νά σκιρτήσουν καὶ νά πανηγυρίσουν χαρούμενα.</p> <p>Ἐκτελώντας παράδοξα θαύματα ὁ Λυτρωτής θεράπευσε καὶ τυφλό ἐκ γενετῆς, ἀφοῦ τὸν ἔχρισε μέ λάσπη καὶ εἶπε· Πήγαινε καὶ νίψου στήν κολυμβήθρα τοῦ Σιλῳάμ, γιὰ νά μέ γνωρίσεις ὡς Θεό, ὁ ὁποῖος βαδίζω ἐπάνω στή γῆ, ἀφοῦ φόρεσα σῶμα ἀπό ὑπερβολικὴ εὐσπλαχνία.</p> <p>Δόξα ...</p> <p>Λατρεύοντας μία οὐσία μέ τρία πρόσωπα, πιστοί, ἅς δοξάσουμε τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό καὶ τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, τὸν Ποιητὴ καὶ Κύριο καὶ Λυτρωτὴ τοῦ παντός, ἓναν ἄκτιστο Θεό κράζοντας μαζί μέ τοὺς Ἀσωμάτους (τοὺς Ἀγγέλους)· Εἶσαι ἅγιος, Ἅγιος Ἅγιος, Βασιλιά μας.</p> <p>Καὶ νῦν ...</p> <p>Στὴ μήτρα σου πού δέν εἶχε πεῖρα γάμου κατοίκησε, Ἀγνή, ὁ Κύριος ἀπό ὑπερβολικὴ εὐσπλαχνία, θέλοντας νά σώσει τὸν ἄνθρωπο, πού εἶχε φθαρεῖ ἀπό τίς πονηριές τοῦ ἐχθροῦ· Αὐτόν λοιπὸν ἰκέτευε, νά σώζεται αὐτὴ ἡ πόλη ἀπὸ κάθε ἄλωση καὶ ἐπίθεση ἐχθρῶν.</p> <p>Γ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 17).-18). Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 122-123). Τοῦ Τυφλοῦ.</p> <p>Κύριε, τὴν καρδιά μου πού σαλεύεται ἀπὸ τὰ κύματα τῆς ζωῆς, στερέωσέ την καθοδηγώντας με ὡς Θεός σέ γαλήνιο λιμάνι.</p> <p>Στήριξες τίς καρδιές αὐτῶν πού σαλεύονταν σαλεύοντας ὅλη τὴ γῆ, μεγαλόψυχε, μέ τὴ σεβάσμια σταυρώσει</p>
---	--	---

σου, ἦν καθυπέστης σαρκί.

Καινώ μνημείω, Ἰωσήφ σε κατέθετο, οἰκτίρμον
ὁ εὐσχήμων· ἀνέστης δέ ἐκ νεκρῶ ν τριήμερος, και-
νοποιήσας ἡμᾶς.

Τί ὡς νεκρόν ἐπιζητεῖτε τόν Κύριον; ἀνέστη
καθώς εἶπεν, ὁ Ἄγγελος γυναιξίν ἐφθέγγετο,
ἀστράπτων θεία μορφῇ.

Τυφλόν ποτε ἐκ γενετῆς, προσελθόντα σοι
ιάσω, πανοικτίρμον, δοξάζοντα τήν οἰκονομίαν σου,
καί τά θανμάσια.

Δόξα...

Θεόν Πατέρα προσκυνοῦμεν, προάναρχον Υἱόν
καί Πνεῦμα θεῖον, τρισάκτιαστον φύσιν τρισυπό-
στατον, ἓνα Θεόν τοῦ παντός.

Καί νῦν...

Παρθενικῆς ἀπό γαστρός ἀπεκύησας, Θεόν
σεσαρκωμένον, ὄν αἴτησαι, Παναγία Δέσποινα,
κατοικτηρήσαι ἡμᾶς.

Μικρά Συναπτή. (Σελ. 17).

Ἐκφώνοις.

ἽΟτι σύ εἶ ὁ Θεός ἡμῶν... (Σελ. 18).

Κάθισμα.

Ὁ τῶν ὅλων Δεσπότοϛ καί ποιότηϛ,
παρερχόμενος εὐρεν ἐν τῇ ὁδῶ, Τυφλόν
καθεζόμενον, θρονοδοῦντα καί λέγοντα· οὐ
κατεῖδον ἐν βίῳ, τόν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ τήν
σελήνην, τὸ φέγγος αὐγάζουσας· ὅθεν ἐκβοῶ σοι
ὁ τεχθεῖς ἐκ Παρθένου, φωτίσαι τὰ σύμπαντα,
φωτίσον με ὡς εὐσπλαγχνος, ἵνα κράζω

σου πού ὑπέστης σωματικά.

Σέ καινούριο μνημεῖο σέ ἔθαψε, Εὐσπλαχνε, ὁ
ἐπίσημος Ἰωσήφ· Ἀλλά ἀναστήθηκες ἀπό τούς νεκρούς
τριήμερος ἀνακαινίζοντάς μας.

Γιατί ἀναζητεῖτε ὡς νεκρό τόν Κύριο; Ἀναστήθηκε,
ὅπως εἶπε, ἔλεγε ὁ Ἄγγελος στίς γυναιῖκες ἀστράφτοντας
μέ θεϊκή μορφῇ.

Κάποτε θεράπευσες ἐκ γενετῆς τυφλόν πού ἦλθε
κοντά σου, πανεύσπλαχνε, πού δόξαζε τή συμπάθειά σου
καί τά θανάματά σου.

Δόξα ...

Προσκυνοῦμε Θεόν Πατέρα, πρὶν ἀπό κάθε ἀρχή, Υἱό
καί Ἅγιο Πνεῦμα, ἄκτιστη φύση τριπρόσωπη, ἓναν Θεό
τοῦ παντός.

Καί νῦν ...

Ἀπό παρθενική κοιλιά γέννησες Θεό πού πῆρε σάρκα,
τόν ὁποῖο παρακάλεσε, Παναγία Κυρία, νά μᾶς
σπλαχνισθεῖ.

Μικρή Συναπτή. (Σελ. 17).

Ἐκφώνοις.

ἽΟτι σύ εἶ ὁ Θεός ἡμῶν... (Σελ. 18).

Κάθισμα.

Ὁ Κύριος τῶν ὅλων καί Ποιότηϛ βαδίζοντας βρῆκε ν
δρόμο κάποιο τυφλό, πού θρονολογοῦσε καί ἔλεγε· Δέν
εἶδα στή ζωή μου τόν ἥλιο νά φωτίζει, οὔτε τή σελήνη
νά λάμπει τό φῶς τοϛ· Γί' αὐτό φωνάζω σ' ἐσένα· Ἐσύ
πού γεννήθηκες ἀπό Παρθένο, γιά νά φωτίσεις τὰ σύμ-
παντα, φώτισέ με ὡς εὐσπλαχνος, γιά νά κραυγάζω
πέφτοντας μπροστά σου· Κύριε Χριστέ Θεέ μου, δώρισέ

<p>προσπίπτων σοι Δέσποτα Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσίν μοι δώρῃσαι, διὰ πλήθος ἐλέους, μόνη φιλάνθρωπε. (Δίς).</p> <p>Ωιδή Δ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 18-19). Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 125). Τοῦ Τυφλοῦ.</p> <p>«Ἀκήκοα Κύριε, τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην, κατενόησα τὴν οἰκονομίαν σου, καὶ ἐδόξασά σε, μόνη φιλάνθρωπε».</p> <p>Τεθνήξαντα ξύλω με, τεθείς ἐν ξύλω, ζωὴ ὑπάρχων, ἀνεζώσασ διὰ μέγα ἔλεος· διὰ τοῦτο Λόγε δοξάζω σε.</p> <p>Τοῖς Μύσταις σου Κύριε, συναυλιζόμενος παραδόξως, τούτοις ἔλεγες· Ἄπιτε, κηρύξατε, πανταχοῦ τὴν ἐμὴν Ἀνάστασιν.</p> <p>Πιστούμενος Κύριε, τὴν Ἐγερσίν σου τὴν ἐκ τοῦ τάφου, τοῖς φιλοῦσί σε Χριστέ, ἐν ἡμέραις πλείοσι, συνηυλίζου χαροποιῶν αὐτούς.</p> <p>Ὡμμάτωσας Κύριε, Τυφλὸν ἐκ μήτρας γεγεννημένον, εἰπών· ἄπελθε, νίψαι καὶ ἀνάβλεψον, τὴν ἐμὴν δοξάζων Θεότητα.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Ὁμοτίμει ἄναρχε, Τριάς ἀμέριστε τῆ οὐσία, μεριστῆ ταῖς ὑποστάσεσι, σῶζε πάντας, τοὺς πιστῶς σε φόβῳ δοξάζοντας.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Τὸν τόκον σου Ἄχραντε, τὸν ὑπὲρ φύσιν</p>		<p>μου συγχώρῃσῃ τῶν σφαλμάτων ἀπὸ τό πολὺ ἔλεός σου, μόνη φιλάνθρωπε.</p> <p>(Δίς).</p> <p>Ωιδή Δ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 18-19). Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 125). Τοῦ Τυφλοῦ.</p> <p>Ἄκουσα, Κύριε, τὴ φήμην σου καὶ φοβήθηκα· Κατανόησα τὴ συγκατάβασή σου καὶ σ' ἐδόξασα, μόνη φιλάνθρωπε.</p> <p>Ἐμένα πού πέθανα ἐξ αἰτίας τοῦ ξύλου τῆς γνώσεως, ἐπειδὴ εἶσαι ἡ ζωὴ, ἀφοῦ ἀνέβηκες σέ ξύλο (στόν Σταυρό) μέ ἀναζωογονήσας ἀπὸ μεγάλη εὐσπλαχνία· Γι' αὐτό, Λόγε τοῦ Θεοῦ σέ δοξάζω.</p> <p>Συναναστρεφόμενος, Κύριε, κατὰ παράδοξο τρόπο μέ τοὺς Μαθητές σου ἔλεγες σ' αὐτούς· Πηγαίνετε, κηρύξτε παντοῦ τὴν Ἀνάστασή μου.</p> <p>Πιστοποιώντας, Κύριε, τὴν Ἀνάστασή σου ἀπὸ τὸν τάφο συναναστρεφόσουν, Χριστέ, μέ αὐτούς πού σέ ἀγαποῦσαν, γιὰ περισσότερες ἡμέρες χαροποιώντας τους.</p> <p>Ἄνοιξες τὰ μάτια, Κύριε, τυφλοῦ ἐκ γενετῆς ἀπὸ τῆ μητρικῆ κοιλιᾶ λέγοντάς του, πήγαινε νίψου καὶ ἀπόκτησε τό φῶς σου δοξάζοντας τὴ Θεότητά μου.</p> <p>Δόξα ...</p> <p>Τριάδα μέ τὴν ἴδια τιμὴ, χωρὶς ἀρχή, ἀδιαίρετη ὡς πρὸς τὴν οὐσία, διαιρετὴ ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα, σῶζε ὄλους πού μέ πίστη καὶ φόβο σέ δοξάζουν.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Δοξολογοῦμε τὴν ὑπερφυσικὴ γέννησή σου Ἀγνή, μα-</p>
---	--	--

δοξολογοῦμεν, μακαρίζοντες πίστει σε πανάμωμε,
ὡς Θεοῦ τῶν ὅλων λοχεύτριαν.

Ωιδή Ε'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 19-20).

Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 127).

Τοῦ Τυφλοῦ.

Τὴν τάλαιναν ψυχὴν μου, νυκτομαχοῦσαν τῷ
σκοτει τῶν παθῶν, προφθάσας οἴκτειρον, καὶ
λάμπον νοητὲ Ἥλιε, ἡμεροφαεῖς ἀκτῖνας, ἐν ἐμοί,
τοῦ διαυγᾶσαι τὴν νύκτα εἰς φῶς».

Υψώθης ἐπὶ ξύλου, καὶ συνανύψωσας πάντα
τοὺς βροτούς, καὶ τὸν πολέμιον οἰκτίρμον, ὄφιν
ἐθανάτωσας, καὶ ἐζώσας τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν
τῶν σῶν, ὡς μόνος Θεός τοῦ παντός.

Ἐτέθης ἐν μνημείῳ, ὁ ἐκουσίως γενόμενος
νεκρός, καὶ τὰ βασιλεία τοῦ Αἰδου, Βασιλεῦ
ἀθάνατε, ἅπαντα ἐκένωσας, νεκρούς τῆ Ἀναστάσει
ἐγείρας τῆ σῆ.

Θαυμάσια μεγάλα, ἐκτελῶν Λόγε ἐπὶ γῆς,
λαός σε ἀπέκτεινεν ἀνόμων· ἀλλ' αὐτὸς Κύριε,
μόνος δυνατὸς ὑπάρχων, ἐκ νεκρῶν καθὼς
προεῖπας, ἀνέστης Χριστέ.

Τὰ ὄμματα ἀνοιξας, τοῦ μὴ ἰδόντος τὸ φῶς τὸ
αἰσθητόν, ψυχῆς ἐφώτισας τὰς κόρας, καὶ δοξάζειν
ἔπεισας, τοῦτον ἐπιγνόντα σε ποιητήν, δι'
εὐσπλαγχνίαν ὀφθέντα βροτόν.

Δόξα...

Τριάδα ἐν μονάδι, καὶ ἐν Τριάδι μονάδα, οἱ

καρίζοντάς σε μέ πίστη, ἀμόλυντη, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ
τῶν ὅλων.

Ωιδή Ε'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 19-20).

Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 127).

Τοῦ Τυφλοῦ.

Πρόφθασε καὶ σῶσε τὴν ταλαίπωρη ψυχὴ μου, ποῦ
μάχεται μέσα στή νύχτα, μέσα στό σκοτάδι τῶν παθῶν,
καὶ λάμπε, πνευματικὲ Ἥλιε, μέσα μου ἀκτῖνες μέ λάμπη
ἡμέρας, γιὰ νά φωτίσεις καὶ νά μεταβάλεις τὴ νύχτα σέ
φῶς.

Υψώθηκες ἐπάνω σέ ξύλο, καὶ ὑψώσες μαζί σου
ὄλους τοὺς ἀνθρώπους, κι ἐθανάτωσες τὸν ἐχθρό τό διά-
βολο, εὐσπλαχνε, καὶ ἔδωσες ζωὴ στό πλάσμα τῶν χειρῶν
σου, ὡς μόνος Θεός τοῦ παντός.

Ἐτάφης σέ μνημεῖο, Ἐσύ ποῦ θεληματικά ἔγινες νε-
κρός, καὶ ἄδειασες, ἀθάνατε Βασιλιά, ὅλα τὰ βασιλεία τοῦ
ἄδη ἀναστήνοντας τοὺς νεκρούς μέ τὴ δική σου Ἀνάσταση.

Ἐνῶ ἔκανες μεγάλα θαύματα ἐπάνω στή γῆ, Λόγε τοῦ
Θεοῦ, ὁ λαός τῶν ἀνόμων σέ θανάτωσε· Ἀλλά Ἐσύ, Κύριε,
ἐπειδὴ εἶσαι ὁ μόνος δυνατός, ἀναστήθηκες ἀπό τοὺς νε-
κρούς, Χριστέ, ὅπως προεῖπες.

Ἀφοῦ ἀνοιξες τὰ μάτια ἐκείνου ποῦ δέν εἶδε τό ὑλικό
φῶς, φώτισες τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του, καὶ τὸν ἔπεισες νά
σέ δοξάζει, ἀναγνωρίζοντάς σε Δημιουργό, ποῦ φάνηκες
θνητός ἄνθρωπος ἀπὸ εὐσπλαχνία.

Δόξα ...

Ἄς δοξολογήσουμε, ὅλοι οἱ πιστοί, Τριάδα σέ Μονάδα

πιστοὶ δοξολογήσωμεν, Πατέρα καὶ Υἱὸν ἅπαντες, Πνεῦμα τὸ εὐθές, ἓνα Θεόν, δημιουργὸν τοῦ παντός ἀληθῶς.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Πῶς τέτοκας μὴ γνοῦσα, Παρθενομήτορ ἀγνή, πείραν ἀνδρὸς θεοχαρίτωτε; Πῶς τρέφεις τὸν τὴν κτίσιν τρέφοντα; μόνος ὡς ἐπίσταται αὐτός, ὁ τοῦ παντός ποιητῆς καὶ Θεός.

Ωιδὴ ΣΤ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 20-21).

Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 129).

Τοῦ Τυφλοῦ.

«Ὡς τὸν Προφήτην τοῦ θηρός, ἐρρύσω Κύριε, κάμει τοῦ βυθοῦ τῶν ἀκαθέκτων παθῶν, ἀνάγαγε δέομαι, ἵνα προσθήσω τοῦ ἐπιβλέψαι με, πρὸς ναὸν τὸν ἅγιόν σου».

Ὁ σταυρωθεὶς μετὰ ληστῶν, ἐρρύσω Δέσποτα, ληστῶν πονηρῶν, καὶ ψυχοφθόρων παθῶν, φιλάνθρωπε Κύριε πάντα τοὺς ὑμνοῦντάς σου τὴν Σταύρωσιν, καὶ τὴν Ἐγερσιν συμφώνως.

Ἔθεντο ἄπνουν σε νεκρόν, Χριστέ ἐν μνήματι, τὸν πᾶσι νεκροῖς ἐμπνέοντα τὴν ζωὴν· ἀνέστης δὲ Κύριε, πάντα κενώσας, Λόγε, τὰ μνήματα, θεϊκῆ σου δυναστεία.

Μετὰ τὴν Ἐγερσιν Χριστέ, τοῖς φίλοις ἔλεγες· Καθίσατε δὴ ἐν τῇ Ἱερουσαλήμ, ἕως ἂν ἐνδύσησθε, σθένος ἐξ ὕψους ἀήττητον, καὶ βεβαίαν συμμαχίαν.

Πηλὸν ποιήσας ὀφθαλμούς, Τυφλοῦ ἐπέχρισας, τοῦ ἐκ γενετῆς, καὶ ἐχαρίσω αὐτῷ τὸ βλέπειν,

καὶ Μονάδα σὲ Τριάδα, τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ἓναν Θεό, ἀληθινὰ Δημιουργό τοῦ παντός.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Πῶς γέννησες, Παρθένε Μητέρα ἀγνή, χωρὶς νά ἔχεις πείρα ἀπὸ ἀνδρα, Χαριτωμένη ἀπὸ τὸ Θεό; Πῶς τρέφεις, αὐτόν πού τρέφει τὴν Κτίση; Ὅπως γνωρίζει μόνο αὐτός, ὁ Ποιητῆς καὶ Θεός τοῦ παντός.

Ωιδὴ ΣΤ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 20-21).

Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 129).

Τοῦ Τυφλοῦ.

Ὅπως λύτρωσες τὸν Προφήτη ἀπὸ τὸ θηρίο, Κύριε, σὲ παρακαλῶ, λύτρωσε κι ἐμένα ἀπὸ τὸν βυθὸ τῶν ἀσυγκράτητων παθῶν· Γιά νά προχωρήσω καὶ νά ρίξω τὸ βλέμμα στὸν ἅγιο ναὸ σου.

Ἐσύ πού σταυρώθηκες μαζί μέ ληστές, γλύτρωσες, Κύριε, ἀπὸ κακοὺς ληστές καὶ ψυχοφθόρα πάθη, φιλάνθρωπε Κύριε, ὅλους αὐτούς πού ὑμνοῦν τὴ σταύρωσή σου καὶ τὴν Ἀνάσταση ἀπὸ κοινοῦ.

Ὡς ἄψυχο νεκρό σὲ ἔβαλαν, Χριστέ, σὲ μνήμα, ἐσένα πού δίνεις τὴ ζωὴ σὲ ὅλους τοὺς νεκρούς· Αναστήθηκες ὁμως, Κύριε, ἀδειάζοντας ὅλα τὰ μνήματα, Λόγε τοῦ Θεοῦ, μέ τὴ θεϊκῆ σου ἐξουσία,

Μετὰ τὴν Ἀνάστασή σου, Χριστέ, ἔλεγες στοὺς φίλους σου· Καθίστε λοιπὸν στὴν Ἱερουσαλήμ, μέχρι νά ντυθεῖται ἀνίκητη δύναμη ἀπὸ ψηλά καὶ σίγουρη συμμαχία.

Ἀφοῦ ἔκανες λάσπη, ἔχρισες τὰ μάτια τοῦ ἐκ γενετῆς τυλοῦ, καὶ τοῦ χάρισες τὴν ὄραση, ἐνῶ ὑμνοῦσε, Λόγε τοῦ

ὕμνουῦντί σου Λόγε, τὴν ἄχραντον δύναμιν, δι' ἧς ἔσωσας τὸν κόσμον.
 Δόξα...

Ἡ τρισυπόστατος μονάς, Πάτερ ἀγέννητε, Υἱὲ γεννητέ, καὶ Πνεῦμα ἐκπορευτόν, τρισάγιε Κύριε, μία οὐσία καὶ δύναμις, σῶζε πάντα τὸν λαόν σου.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.
 Τὰ μεγαλεῖά σου Ἀγνή, τίς διηγῆσεται; Θεὸν γὰρ ἐν σαρκί, ἔτεκες ὑπερφυῶς, κόσμον διὰ σοῦ ῥυόμενον, Παρθένε πανάμωμε, ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας.
 Μικρὰ Συναπτή. (Σελ. 17).
 Ἐκφώνοις.
 Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεύς... (Σελ. 21).
 Κοντάκιον.
 Τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα πεπρωμένος, σοὶ Χριστέ προσέρχομαι, ὡς ὁ Τυφλὸς ἐκ γενετῆς, ἐν μετανοίᾳ κραυγάζων σοι· Σὺ τῶν ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον.
 Οἶκος.
 Ρεῖθρόν μοι δώροσαι Χριστέ, σοφίας τῆς ἀρρήτου, καὶ γνώσεως τῆς ἄνω, τὸ φῶς τῶν ἐν τῷ σκότει, καὶ πλανωμένων ὁδογέ, ἵνα διογήσωμαι, ἅπερ ἡ θεία βίβλος ἐδίδαξε τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, δολονότι, τὴν τοῦ Τυφλοῦ θαυματοποιῖαν, ὅτι ἐκ γενετῆς τυφλὸς ὑπάρχων, ὀφθαλμοὺς τοὺς αἰσθητοὺς ἀπολαμβάνει, καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς, ἐν πίστει ἀνακραυγάζων· Σὺ τῶν

Θεοῦ, τὴν ἀγνή σου δύναμη, μέ τὴν ὁποία ἔσωσες τὸν Κόσμο.
 Δόξα ...
 Ἐσὺ ἡ τριπρόσωπη Μονάδα, Πατέρα ἀγέννητε, Υἱέ πού γενιέσαι ἀπὸ τὸν Πατέρα, καὶ Πνεῦμα πού ἐκπορεύεσαι ἀπὸ τὸν Πατέρα, τρεῖς φορές Ἄγιε Κύριε, μία οὐσία καὶ δύναμη, σῶζε ὅλο τό λαό σου.
 Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.
 Τὰ μεγαλεῖα σου, Ἀγνή, ποιός μπορεῖ νά τά διηγηθεῖ; Διότι γέννησες ὑπερφυσικά Θεό μέ σῶμα, ὁ ὁποῖος διὰ σοῦ, Παρθένε παναμόλυντη, ἀπαλλάσει τὸν Κόσμο ἀπὸ κάθε ἁμαρτία.
 Μικρὴ Συναπτή. (Σελ. 17).
 Ἐκφώνοσ.
 Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεύς... (Σελ. 21).
 Κοντάκιο.
 Μέ ἀνάπορα τά μάτια τῆς ψυχῆς ἔρχομαι σ' ἐσένα, Χριστέ, ὅπως ὁ Τυφλὸς ἐκ γενετῆς μέ μετάνοια κραυγάζοντας σ' ἐσένα· Ἐσὺ εἶσαι τό ὑπέρλαμπρο φῶς, αὐτῶν πού βρίσκονται στό σκοτάδι.
 Οἶκος.
 Δώρισέ μου, Χριστέ τό ρεῦμα τῆς ὑπερφυσικῆς σοφίας καὶ τῆς οὐράνιας γνώσεως, Ἐσὺ τό φῶς τῶν σκοτισμένων καὶ ὁδογέ τῶν πλανωμένων· Γιά νά διορθῶ, αὐτά πού δίδαξε τό θεϊκό βιβλίό τοῦ Εὐαγγελίου πού φέρνει τὴν εἰρήνη, δολαδὴ τό θαῦμα τοῦ Τυφλοῦ· Διότι ἐνῶ ἦταν τυφλὸς ἐκ γενετῆς, παίρνει τά μάτια τοῦ σώματος, καὶ τά μάτια τῆς ψυχῆς κραυγάζοντας μέ πίστη· Ἐσὺ εἶσαι τό ὑπέρλαμπρο φῶς, αὐτῶν πού βρίσκονται

<p>ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον. Συναξάριον. (Τοῦ Μῶναίου). Τοῦ Τυφλοῦ. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ ἕκτη ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὸ εἰς τὸν ἐκ γενετῆς Τυφλὸν ἐορτάζομεν, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, Ἰησοῦ Χριστοῦ, θαῦμα. Στίχοι. Φωτὸς χοροῦ γός, ἐκ φάους πλέον φάος, Τὸν ἐκ γενετῆς ὀμματοῖς Τυφλόν, Λόγε.</p> <p>Τῷ ἀπειρῷ ἐλέει σου, φωτοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν. Καταβασίαι. Τῆς Ἀναλήψεως. (Συλλειτουργικόν 71-73). Ωιδὴ Ζ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 23). Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 132). Τοῦ Τυφλοῦ. «Πυρὸς σβεστήριον τῶν Παίδων ἢ προσευχή, δροσίζουσα κάμιнос, κήρυξ τοῦ θαύματος, μὴ φλογίζουσα, μηδὲ συγκαίουσα, τοὺς ὑμνολόγους Θεοῦ τῶν Πατέρων ἡμῶν».</p> <p>Ἀναρτηθέντος σου ἐπὶ τοῦ ξύλου Σωτήρ, ἐσβέσθη ὁ ἥλιος, γῆ ἐκυμαίνετο, ἐσαλεύετο ἡ κτίσις, ἅπαντα, καὶ ἐκ τῶν τάφων νεκροὶ ἐξηγείροντο. Ἐξεγερθέντος σου ἐκ τῶν νεκρῶν Βασιλεῦ, ψυχαὶ συνηγέρθησαν, ἐκεῖ καθεύδουσαι, καὶ δοξάζουσαι τὴν δυναστείαν σου, δι' ἧς θανάτου</p>		<p>στό σκοτάδι. Συναξάριο. (Τοῦ Μῶναίου). Τοῦ Τυφλοῦ. Τὴν ἴδια ἡμέρᾳ, Κυριακῇ ἕκτῃ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, ἐορτάζουμε τὸ θαῦμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, στὸν ἐκ γενετῆς Τυφλό.</p> <p>Στίχοι. Ὑπάρχοντας φῶς ἀπὸ φῶς, καὶ χοροῦ γός τοῦ φωτός, δίνεις μάτια στὸν ἐκ γενετῆς Τυφλό, Λόγε τοῦ Θεοῦ. Μὲ τὸ ἄπειρο ἔλεός σου, φωτοδότα Χριστέ Θεέ μας, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν. Καταβασίαι. Τῆς Ἀναλήψεως. (Συλλειτουργικό. (Σελ. 71-73). Ωιδὴ Ζ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 23). Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 132). Τοῦ Τυφλοῦ. Ἡ προσευχὴ τῶν νέων ἔγινε μέσο κατασβέσεως τῆς φωτιᾶς, τὸ καμίνι πού τοὺς δρόσιζε ἔγινε κήρυκας τοῦ θαύματος, χωρὶς νὰ φλογίζει καὶ χωρὶς νὰ κατακαίει, αὐτοὺς πού ὑμνολογοῦσαν τὸν Θεὸ τῶν πατέρων μας. Ὅταν κρεμάσθηκαν ἐπάνω στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ, Σωτήρα, ἔσβησε ὁ ἥλιος, ἡ γῆ κλυδωνιζόταν, ὅλη ἡ κτίση συγκλονιζόταν, καὶ οἱ νεκροὶ ἀναστήνονταν ἀπὸ τοὺς τά- φους. Ὅταν ἀναστήθηκαν ἀπὸ τοὺς νεκρούς, Βασιλιά, οἱ ψυ- χές πού κοιμῶνταν ἐκεῖ, ἀναστήθηκαν μαζί σου, καὶ δο- ξάζουν τὴ δύναμή σου, μὲ τὴν ὁποία διαλύθηκαν τὰ δε-</p>
--	--	---

δεσμὰ διελύθησαν.

Ὅρθρον μυρίσαι σε γυναίων ἤλθε χορός·
μαθοῦσαι δὲ, Κύριε, ἐξεγερθέντα σε, συνέχαιρον
τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς, δι' ὧν παράσχου ἡμῖν
ἴλασμὸν τῶν κακῶν.

Πηλὸν ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Τυφλοῦ,
καὶ τούτῳ προσέταξας πρὸς Σιλῶαμ ἀπελθεῖν,
νιψάμενος δὲ ἀνέβλεψεν, ὑμνολογῶν σε Χριστέ,
Βασιλεῦ τοῦ παντός.

Δόξα

Πατέρα ἄναρχον, συνάναρχόν τε Υἱόν, καὶ
πνεῦμα πανάγιον ὑμνολογήσωμεν· Ἅγιος, Ἅγιος,
Ἅγιος εἶ ὁ Θεός, Βασιλεῦ τοῦ παντός.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Μετὰ τὴν κύησιν, παρθένος ὤφθης Ἀγνή· Θεὸν
γὰρ ἐγέννησας, καινοτομήσαντα φύσεις ἄχραντε,
τῇ δυνάμει αὐτοῦ, ὃν ἐκδυσώπει αἰεὶ, τοῦ σωθῆναι
ἡμᾶς.

Ωιδὴ Η'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 23-24).

Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 134-135).

Τοῦ Τυφλοῦ.

Ἀγγέλων σύστημα, ἀνθρώπων σύλλογος, τὸν
Βασιλέα καὶ κτίστην τοῦ παντός, ἱερεῖς ὑμνεῖτε,
εὐλογεῖτε λευῖται, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα
τοὺς αἰῶνας.

Ἀγγέλων τάγματα, Σταυρῶ κρεμάμενον, σὲ
κατιδόντα, Χριστὲ παμβασιλεῦ, καὶ τὴν κτίσιν
πᾶσαν, ἀλλοιοῦντα τῷ φόβῳ, ἐξέστησαν ὑμνοῦντα,

σμά τοῦ θανάτου.

Ἡ συντροφία τῶν γυναικῶν ἤλθαν πολὺ πρῶτῃ, νὰ σέ
ἀλείψουν μὲ μύρα· Ὄταν ὁμως πληροφορήθηκαν ὅτι
ἀναστήθηκες, Κύριε, ἔχαιραν μαζί μὲ τοὺς ἱερούς Μαθη-
τές· Μὲ τίς εὐχές τους δῶσε μας συγχχώρηση τῶν
κακιῶν μας.

Ἐχρισες μὲ πηλὸ τὰ μάτια τοῦ Τυφλοῦ, καὶ τὸν πρό-
σταξες νὰ πάει στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλῶαμ· Καὶ ἀφοῦ
νίφθηκε, ἀπέκτησε τὸ φῶς του, ὑμνολογώντας ἐσένα,
Χριστέ, τὸ Βασιλιά τοῦ παντός.

Δόξα ...

Ἄς ὑμνολογήσουμε Πατέρα χωρὶς ἀρχή, καὶ Υἱὸ χωρὶς
ἀρχή μαζί του, καὶ τὸ Πανάγιο Πνεῦμα, λέγοντας· Ἅγιος,
Ἅγιος, Ἅγιος εἶσαι, Θεέ Βασιλιά τοῦ παντός.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Μετὰ τὴ γέννηση φάνηκες Παρθένος, Ἀγνή· Γιατί
γέννησες Θεό, πού μετέβαλε τοὺς φυσικοὺς νόμους μὲ τὴ
δύναμή του, Ἀμόλυντη· Αὐτόν ἰκέτευε πάντοτε, νὰ
σωθοῦμε ἐμεῖς.

Ωιδὴ Η'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 23-24).

Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 134-135).

Τοῦ Τυφλοῦ.

Τὸ πλῆθος τῶν Ἀγγέλων, τὸ σύνολο τῶν ἀνθρώπων,
ἱερεῖς ὑμνεῖτε, Λευῖτες δοξολογεῖτε, λαὸ ὑπερυψώνετε τὸ
Βασιλιά καὶ Κτίστη τοῦ παντός σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων, ὅταν σὲ εἶδαν νὰ εἶσαι
κρεμασμένος στὸν Σταυρό, Χριστέ Βασιλιά τοῦ παντός,
καὶ νὰ μεταβάλλεις ἀπὸ φόβο ὅλη τὴν κτίση,

τὴν σὴν φιλανθρωπίαν.

Ὁ Αἰδης κάτω σε, ἰδὼν ἐστέναξε, καὶ ἀπεδίδου σπουδαίως τοὺς νεκρούς, τοὺς ἐκ τοῦ αἰῶνος ἐκεῖσε φρουρουμένους, Χριστέ ὑμνολογοῦντας, τὴν σὴν φιλανθρωπίαν.

Τελῶν τεράστια, Χριστέ ἐξαίσια, ἐθελουσίως ὑψώθης ἐν σταυρῷ, καὶ νεκροῖς συνήφθης, ὁ νεκρώσας τὸν Αἰδην, καὶ πάντας ἐν ἀνδρεία, ἀπέλυσας δεσμίους.

Τυφλὸν ὠμμάτωσας, σοὶ προσελθόντα Χριστέ, τούτῳ προστάξας πηγῇ τοῦ Σιλwάμ, Νίψασθαι καὶ βλέψαι, καὶ Θεὸν σε κηρῦξαι, σαρκὶ ἐπιφανέντα, εἰς κόσμου σωτηρίαν.

Δόξα...

Τριάς ἀμέριστε, μονὰς ἀσύγχυτε, Θεὲ τῶν ὄλων καὶ κτίστα τοῦ παντός, τοὺς ὑμνολογοῦντας, καὶ πιστῶς προσκυνοῦντας, τὸ κράτος σου παντοίων, πειρατηρίων σῶζε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Παρθένε ἄχραντε, θεοχαρίτωτε, τὸν σὸν δυσώπει Υἱὸν διαπαντός, μὴ με καταισχυῖναι ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, ἀλλὰ συναριθμῆσαι, τοῖς ἐκλεκτοῖς προβάτοις.

Τιμιωτέρα. (Σελ. 25).

Ἄντ' αὐτῆς ψάλλεται ἡ Θ'. ᾠδὴ.

Ὡιδὴ Θ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 25-26).

Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 137-138).

Τοῦ Τυφλοῦ.

«Ὅτι ἐποίησέ σοι μεγαλεῖα ὁ δυνατός,

ἐξεπλάγησαν ὑμνώντας τὴ φιλανθρωπία σου.

Ὁ ἄδης, ὅταν σέ εἶδε κάτω, στέναξε, Χριστέ, καὶ ἐπέστρεφε βιαστικά τοὺς νεκρούς, πού ἀπό αἰῶνες ἦταν ἐκεῖ φυλακισμένοι, οἱ ὅποιοι ὑμνολογοῦσαν τὴ φιλανθρωπία σου.

Ἐνῷ ἔκανες καταπληκτικά θαύματα ἐξαιρετικά, Χριστέ, θεληματικά ὑψώθηκες σέ Σταυρό, κι ἐνώθηκες μέ τοὺς νεκρούς, Ἐσύ πού νέκρωσες τὸν ἄδη κι ἐλευθέρωσες μέ ἀνδρεία (μέ δύναμη) ὅλους τοὺς φυλακισμένους.

Ἔδωσες τὰ μάτια σέ Τυφλό πού ἦλθε σ' ἐσένα, Χριστέ, προστάζοντάς τον νά νιφθεῖ στήν πηγῇ τοῦ Σιλwάμ, καὶ νά ἀποκτήσει τό φῶς του, καὶ νά σέ κηρῦξει Θεό, πού ἐμφανίσθηκες μέ σῶμα γιά τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου.

Δόξα ...

Τριάδα πού δέν διαιρεῖσαι, Μονάδα πού δέν συγχέεσαι, Θεὲ τῶν ὄλων καὶ Δημιουργέ τοῦ Παντός, σῶζε ἀπό κάθε εἶδους πειρασμούς, αὐτούς πού ὑμνολογοῦν καὶ μέ πίστη προσκυνοῦν τὴν ἐξουσία σου.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Παρθένε ἀγνή, χαριτωμένη ἀπό τὸν Θεό, ἰκέτευε γιά πάντα τὸν Υἱό σου, νά μὴ μέ ντροπιάσει κατά τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως, ἀλλὰ νά μέ συγκαταριθμῆσει μέ τὰ ἐκλεκτά πρόβατα.

Τιμιωτέρα. (Σελ. 25).

Ἀντί αὐτῆς ἡ Θ'. ᾠδὴ, ὅπως παρακάτω.

Ὡιδὴ Θ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 25-26).

Τῆς Θεοτόκου. (Σελ. 136-137).

Τοῦ Τυφλοῦ.

Ἔκανε σ' ἐσένα μεγαλεῖα ὁ Δυνατός ἀναδεικνύοντάς

παρθένον ἀναδείξας σε ἀγνήν, μετὰ τὴν κύησιν, ὡς τεκοῦσαν ἀσπόρως τὸν ἑαυτῆς ποιητὴν· διό σε, Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ἰκρίω προσεπάγης τοῦ Σταυροῦ, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ πάσας ἐθριάμβευσας ἐχθροῦ, τὰς ἐναντίας ἀρχάς, καὶ τὴν πρῶην κατάραν, Σῶτερ ἠφάνισας· διό σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Ὡς ἔβλεψέ σε Λόγε, Αἰδης κάτω μετὰ ψυχῆς, ἐστέναξε, καὶ πάντας τοὺς νεκρούς, φόβω ἀπέλυσεν, ἐπιγνόντας τὸ κράτος τῆς ἐξουσίας σου, μεθ' ὧν σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Σημεῖα ἐκτελοῦντα, καὶ τεράστια φοβερά, ὁ δῆμος τῶν Ἑβραίων καθορῶν, φθόνῳ ἀπέκτεινε, τὸν σκυλεύσαντα Αἰδην τῇ Ἀναστάσει αὐτοῦ, καὶ πάντας ὡς δυνατὸν συνεγείραντα.

Ἠγέρθης καθὼς εἶπας, Ζωοδότα ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ὤφθης τοῖς ἀγίοις Μαθηταῖς μετὰ τὴν Ἑγερσιν, ὁ σημεῖα ποιήσας, καὶ ὀμματώσας τυφλοῦς, μεθ' ὧν σε εἰς αἰῶνας μεγαλύνομεν.

Δόξα...

Φῶς τὸν Πατέρα σέβω, φῶς δοξάζω καὶ τὸν Υἱόν, φῶς ἀννυμῶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές, ἐν φῶς ἀμέριστον, ἐν τρισὶ χαρακτήρησι κατανοούμενον, Θεὸν Βασιλέα πάσης κτίσεως.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Φανεῖσα πλατυτέρα οὐρανῶν, Παρθένε ἀγνή,

σε ἀγνή Παρθένο μετὰ τὴ γέννηση, ἐπειδὴ γέννησες χωρὶς ἄνδρα τὸν Ποιητὴ σου· Γι' αὐτό, Θεοτόκε, σέ μεγαλύνουμε.

Καρφώθηκες στὸ ἰκρίωμα (στὴ σκαλωσιά) τοῦ Σταυροῦ, Χριστέ Θεέ μας, καὶ νίκησες θριαμβευτικά ὅλες τίς ἐναντίες δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἐξαφάνισες, Σωτήρα, τὴν πρῶτην κατάρα· Γι' αὐτό, ὅπως ἔχουμε χρέος, σέ μεγαλύνουμε.

Μόλις σέ εἶδε, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ὁ ἄδης κάτω μέ ψυχή, στέναξε, καὶ ἄφησε μέ φόβο ὅλους τοὺς νεκρούς, πού ἀναγνώρισαν τὴ δύναμη τῆς ἐξουσίας σου· Μαζὶ μέ αὐτούς, ὅπως ἔχουμε χρέος, σέ μεγαλύνουμε.

Τὸ πλῆθος τῶν Ἑβραίων βλέποντάς τον νά κάνει θαύματα ἀποδεικτικά τῆς δυνάμεώς του καὶ θαύματα ἐκπληκτικά πού προκαλοῦσαν φόβο, ἀπὸ φθόνου θανάτωσε αὐτόν πού λαφυραγώγησε τὸν ἄδη μέ τὴν Ἀνάστασή του, καὶ ἀνέστησε μαζί του ὅλους, ὡς δυνατός.

Ἀναστήθηκες ἀπὸ τοὺς νεκρούς, ὅπως εἶπες, Ἐσύ πού δίνεις ζωὴ, καὶ ἐμφανίσθηκες μετὰ τὴν Ἀνάσταση στοὺς ἀγίους Μαθητές σου Ἐσύ πού ἔκανες σημαδιακά θαύματα, καὶ ἔδωσες τὸ φῶς σέ τυφλοῦς· Μαζὶ μέ αὐτούς σέ μεγαλύνουμε αἰώνια.

Δόξα ...

Ὡς φῶς σέβομαι τὸν Πατέρα, ὡς φῶς δοξάζω καὶ τὸν Υἱό, ὡς φῶς ἀννυμῶ τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας· Ἐνά φῶς, τὸ ὅποιο ὁμως κατανοεῖται σέ τρία πρόσωπα, Θεό, Βασιλιά ὅλης τῆς κτίσεως.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Φάνηκες πλατύτερη ἀπὸ τοὺς Οὐρανοῦς, Παρθένε

ἐχώρησας Θεὸν σωματικῶς, τὸν ἀπερίγραφτον, καὶ ἐκήσας πάντων εἰς ἀπολύτρωσιν, τῶν πίστει ἀδιστακτῶ ἀννυμούντων σε.

Μικρά Συναπτή. (Σελ. 17).

Ἐκφώνοις.

Ὅτι σὲ αἰνοῦσι... (Σελ. 26).

Ἐξαποστειλάρια.

Ἅγιος Κύριος ὁ Θεός ἡμῶν. (γ').

Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 27-28).

Τοῦ Τυφλοῦ.

Τοὺς νοερούς μου ὀφθαλμούς, πεπρωμένους Κύριε, ἐκ ζοφερᾶς ἀμαρτίας, σὺ φωταγώγῃσον ἐνθείς, οἰκτίρμον τὴν ταπείνωσιν, καὶ τοῖς τῆς μετανοίας καθάραι με δάκρυσιν.

Παράγων ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, εὗρε Τυφλὸν ἀόμματον· πτύσας χαμαὶ καὶ ποιήσας, πῶλὸν ἐπέχρισε τοῦτον· πρὸς Σιλῶμ ἀπέστειλε, τοῦ ἀπελθεῖν καὶ νίψασθαι, ὁ δὲ νιψάμενος ἦλθε, βλέπων τὸ φῶς σου, Χριστέ μου.

Αἶνοι. Στίχοι. (Σελ. 27-28).

Τροπάρια.

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν παρανόμων, προῆλθες ἐκ τοῦ μνήματος, καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου. Οὐκ ἔγνωσαν πῶς ἐσαρκώθης, οἱ ἀσώματοί σου Ἄγγελοι, οὐκ ἦσθοντο πότε ἀνέστῃς, οἱ φυλάσσοντές σε στρατιῶται· ἀμφοτέρω γὰρ ἐσφράγισται τοῖς

ἀγνή, καὶ χώρεσες μέσα σου τὸν ἀπερίγραπτο (ἀπεριόριστο) Θεὸ σωματικά, καὶ τὸν γέννησες γιὰ τὴν ἀπολύτρωση ὄλων ἐκείνων, πού σέ ἀννυμοῦν μὲ ἀδίστακτη πίστη.

Μικρὴ Συναπτή. (Σελ. 17).

Ἐκφώνοις.

Ὅτι σὲ αἰνοῦσι... (Σελ. 26).

Ἐξαποστειλάρια.

Εἶναι Ἅγιος ὁ Κύριος ὁ Θεός μας. (γ').

Τοῦ Πάσχα... (Σελ. 27-28).

Τοῦ Τυφλοῦ.

Τὰ πνευματικά μου μάτια, Κύριε, πού εἶναι ἀνάπῃρα ἀπὸ τὴν κατασκότεινὴ ἀμαρτία, Ἐσύ φωταγώγῃσέ τα, ἀφοῦ βάλεις μέσα τους, εὐσπλαχνε, τὴν ταπείνωσῃ, καὶ μὲ καθαρῖσεις μὲ τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας.

Προχωρώντας στὸν δρόμο ὁ Σωτὴρας μας βρῆκε κάποιο Τυφλό χωρὶς μάτια· Ἀφοῦ ἔφτυσε κάτω καὶ ἔκανε λάσπῃ τὸν ἔχρισε· Τὸν ἔστειλε στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλῶμ, γιὰ νὰ πάει καὶ νὰ νιφθεῖ· Καὶ ἐκεῖνος, ἀφοῦ νίφθῃκε, ἦλθε βλέποντας τὸ φῶς σου, Χριστέ μου Αἶνοι. Στίχοι. (Σελ. 27-28).

Τροπάρια.

Κύριε, ἐνῶ ἦταν σφραγισμένος ὁ τάφος ἀπὸ τοὺς παρανόμους, προῆλθες ἀπὸ τὸ μνήμα, καθὼς γεννήθῃκες ἀπὸ τῆ Θεοτόκου· Δέν κατάλαβαν πῶς σαρκώθῃκες οἱ ἀσώματοί σου Ἄγγελοι· Δέν ἀντιλήφθῃκαν πότε ἀναστήθῃκες οἱ στρατιῶτες πού σ' ἐφύλαγαν· Διότι καὶ τὰ δύο αὐτὰ εἶναι σφραγισμένα, γιὰ ὅσους τὰ ἐρευνοῦν.

ἐρευνῶσι, πεφανέρωται δὲ τὰ θαύματα, τοῖς προσκυνοῦσιν, ἐν πίστει τὸ μυστήριον· ὁ ἀνυμνοῦσιν, ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰωνίους συν-
τρίψας, καὶ δεσμὰ διαρρήξας, τοῦ μνήματος ἀνέστῃς, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρτύριον τῆς ἀλθινοῦς τριμέρου ταφῆς σου, καὶ προῆγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπλαίῳ τοῦρουμένος. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάλαπτε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε, αἱ Γυναῖκες ἔδραμον ἐπὶ τὸ μνήμα, τοῦ ἰδεῖν σὲ τὸν Χριστόν, τὸν δι' ἡμᾶς παθόντα· καὶ προσελθοῦσαι, εὔρον Ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τῷ φόβῳ κυλισθέντα· καὶ πρὸς αὐτὰς ἐβόησε λέγων· Ἀνέστῃ ὁ Κύριος, εἶπατε τοῖς μαθηταῖς, ὅτι ἀνέστῃ ἐκ νεκρῶν, ὁ σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, ὥσπερ ἐξῆλθες ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου, οὕτως εἰσῆλθες καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, πρὸς τοὺς μαθητάς σου, δεικνύων αὐτοῖς τὰ τοῦ σώματος πάθη, ἅπερ κατεδέξω Σωτήρ μακροθυμήσας, ὡς ἐκ σπέρματος Δαυῖδ, μώλωπας ὑπήνεγκας, ὡς Υἱὸς δὲ τοῦ Θεοῦ, κόσμον ἠλευθέρωσας. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάλαπτε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχῶρά τοῦ Πάσχα. (Σελ. 28-29,29).

Δόξα...

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου, Χριστέ; ἢ τίς

Ὅμως εἶναι ὀλοφάνερα τὰ θαύματα, σ' αὐτούς, πού προσκυνοῦν μέ πίστῃ τὸ μυστήριον· Σ' ἡμᾶς λοιπόν πού τὸ ἀνυμνοῦμε, δός μας ἀγαλλίασθῇ καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Κύριε, ἀφοῦ συνέτριψες τοὺς αἰωνίους μοχλοὺς, καὶ ἔκοψες τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου, ἀναστήθῃσθες ἀπὸ τὸ μνήμα ἐγκαταλείποντας τὰ σάβανα, ὡς μαρτυρία τῆς ἀλθινοῦς τριμέρου ταφῆς σου· Καὶ προπορευόσουν στή Γαλιλαία, Ἐσύ πού φυλαγόσουν στό σπήλαιο τοῦ τάφου· Μεγάλο τὸ ἔλεός σου, ἀκατανόητε, Σωτήρα. Ἐλέησέ μας.

Κύριε, οἱ γυναῖκες ἔτρεξαν στό μνήμα, γιὰ νά δοῦν ἐσένα τὸ Χριστό, πού ἔπαθες γιὰ μᾶς· Καὶ ὅταν ἦλθαν, βρῆκαν Ἄγγελο νά κάθεται ἐπάνω στόν λίθο, πού ἀποκυλίσθῃσθες ἀπὸ τὸ φόβο, κι ἐφώναξε σ' αὐτές (ὁ Ἄγγελος) λέγοντας· Ἀναστήθῃσθες ὁ Κύριος· Πεῖτε στοὺς μαθητές, ὅτι ἀναστήθῃσθες ἀπὸ τοὺς νεκρούς, αὐτός πού σώζει τίς ψυχές μας.

Κύριε, ὅπως ἐξῆλθες ἀπὸ τὸν τάφο, πού ἦταν σφραγισμένος, ἔτσι εἰσῆλθες, ἐνῶ ἦταν κλεισμένες οἱ θύρες στοὺς Μαθητές σου, δείχνοντας σ' αὐτούς τὰ σημάδια τοῦ πάθους τοῦ σώματος, τὰ ὅποια καταδέχθῃσθες, Σωτήρα, δείχνοντας μεγαλοψυχία. Ὡς ἄνθρωπος καταγόμενος ἀπὸ τῆ γενιά τοῦ Δαυῖδ ὑπέφερες τραύματα. Ὡς Υἱὸς ὅμως τοῦ Θεοῦ ἠλευθέρωσες τὸν κόσμο. Μεγάλο τὸ ἔλεός σου, ἀκατανόητε Σωτήρα! Ἐλέησέ μας.

Στιχῶρά τοῦ Πάσχα. (Σελ. 28-29).

Δόξα ...

Ποιόςθῃ μπορέσει νά διηγῃθῃ τίς δυνάμεις σου,

ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ πλήθῃ;
διπλοῦς γὰρ ὡς ὠράθῃς ἐπὶ γῆς δι' ἀγαθότῃτα,
διπλᾶς καὶ τὰς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσιν ἐχορήγεις· οὐ
μόνον γὰρ τοῦ σώματος ὀφθαλμοὺς διήνοιξας,
τοῦ ἀπὸ μήτρας πῃρωθέντος, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς
ψυχῆς· ὅθεν Θεόν σε ὠμολόγει τὸν κρυπτόμενον,
καὶ πᾶσι παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν...

«Ἀναστάσεως ἡμέρα...». (Σελ. 29).

Μεγάλῃ Δοξολογία:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ἀντίφωνα. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 30-31).

Ἀπολυτίκια.

Τὸν συνάναρχον Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύματι,
τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα εἰς σωτῃρίαν ἡμῶν,
ἀνυμνήσωμεν πιστοὶ καὶ προσκυνήσωμεν, ὅτι
ἠδύοκῃσε σαρκί, ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ
θάνατον ὑπομεῖναι, καὶ ἐγείραι τοὺς τεθνεῶτας,
ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἀναστάσει αὐτοῦ.

Τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ.

Κοντάκιον.

Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 21).

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πράξεις Ἀποστόλων. (ΙΣΤ'. 16-34).

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐγένετο

Χριστέ, ἢ ποιός θά μπορέσει νά ἀπαριθμήσει τὰ πλήθῃ
τῶν θαυμάτων σου; Διότι ὅπως φάνῃκες διπλός στή γῆ
ἀπὸ ἀγαθότῃτα, ἔτσι διπλές ἔδινες καὶ τίς θεραπείες
στοὺς ἀρρώστους· Γιατί ὄχι μόνο τοῦ σώματος τὰ μάτια
ἄνοιξες, ἐκείνου πού ἔμεινε ἀνάπῃρος ἀπὸ τῆ μῃτρική
κοιλιά, ἀλλὰ καὶ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του· Γι' αὐτό σέ
ὀμολογοῦσε Θεό, ἐσένα πού κρυβόσουν καὶ παρέχεις σέ
ὄλους τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν ...

«Ἀναστάσεως ἡμέρα...». (Σελ. 29).

Μεγάλῃ Δοξολογία:

(Συλλειτουργικό. (Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ἀντίφωνα. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 30-31).

Ἀπολυτίκια.

Τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι συνάναρχος μέ
τόν Πατέρα καὶ μέ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ὁ ὁποῖος γεννήθῃκε
γιὰ τῆ σωτῃρία μας, ἄς τὸν ἀνυμνήσουμε, πιστοί, καὶ ἄς
τόν προσκυνήσουμε· Διότι ἀπὸ ἀγάπῃ δέχθῃκε μέ τὸ
σῃμα του νά ἀνεβεῖ στό Σταυρό, καὶ νά ὑπομεῖναι θά-
νατο, καὶ νά ἀναστήσει τοὺς νεκροὺς κατὰ τὴν ἐνδοξῃ
Ἀνάστασή του.

Τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ.

Κοντάκιο.

Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 21).

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πράξεις Ἀποστόλων. (ΙΣΤ'. 16-34).

Ἐκεῖνες τίς ἡμέρες, ἐνῃ πῃγαίναμε ἐμεῖς οἱ

πορευομένων ἡμῶν τῶν Ἀποστόλων εἰς
προσευχὴν παιδίσκον τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα
Πύθωνος ἀπαντῆσαι ἡμῖν, ἣτις ἐργασίαν πολλὴν
παρεῖχεν τοῖς κυρίοις αὐτῆς μαντευομένῃ. Αὐτῷ
κατακολουθήσασα τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλῳ ἔκραζε
λέγουσα· Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι δούλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ
ὑψίστου εἰσίν, οἵτινες καταγγέλλουσιν ὑμῖν ὁδὸν
σωτηρίας. Τοῦτο δὲ ἐποίει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.
Διαπονθὲς δὲ Παῦλος καὶ ἐπιστρέψας τῷ
πνεύματι εἶπε· Παραγγέλλω σοι ἐν ὀνόματι Ἰησοῦ
Χριστοῦ ἐξελεῖν ἀπ' αὐτῆς· καὶ ἐξῆλθεν αὐτῇ τῇ
ᾠρᾷ. Ἰδόντες δὲ οἱ κύριοι αὐτῆς ὅτι ἐξῆλθεν ἡ
ἐλπίς τῆς ἐργασίας αὐτῶν ἐπιλαβόμενοι τὸν
Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν εἵλκυσαν εἰς τὴν ἀγορὰν
ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, καὶ προσαγαγόντες αὐτοὺς
τοῖς στρατοῦσι εἶπον· Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι
ἐκταράσσουσιν ἡμῶν τὴν πόλιν Ἰουδαῖοι
ὑπάρχοντες, καὶ καταγγέλλουσιν ἕθῃ ἃ οὐκ
ἔξεστιν ἡμῖν παραδέχεσθαι οὐδὲ ποιεῖν Ῥωμαίοις
οὔσι. Καὶ συνεπέστῃ ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν, καὶ οἱ
στρατοῦσι περιρρήξαντες αὐτῶν τὰ ἱμάτια
ἐκέλευον ῥαβδίσειν, πολλὰς τε ἐπιθέντες αὐτοῖς
πλοῦγὰς ἔβαλον εἰς φυλακὴν, παραγγείλαντες τῷ
δεσμοφύλακι ἀσφαλῶς τηρεῖν αὐτούς· ὃς
παραγγελίαν τοιαύτην εἰλοφῶς, ἔβαλεν αὐτούς
εἰς τὴν ἐσωτέραν φυλακὴν καὶ τοὺς πόδας
ἠσφαλίσατο αὐτῶν εἰς τὸ ξύλον. Κατὰ δὲ τὸ
μεσονύκτιον Παῦλος καὶ Σίλας προσευχόμενοι
ὑμνοῦν τὸν Θεόν, ἐπεκροῶντο δὲ αὐτῶν οἱ

Ἀπόστολοι γιὰ προσευχή, συνέβῃ νὰ μᾶς συναντήσῃ
μιὰ νεαρή δούλῃ πού εἶχε πνεῦμα μαντικό, ἢ ὁποία
πρόσφερε πολλή ἐργασία στοὺς κυρίους τῶς κάνοντας
μαντεῖες. Αὐτὴ κατ' ἐπανάληψῃ ἀκολουθώντας τὸν
Παῦλο καὶ τὸν Σίλα φώναζε λέγοντας· Αὐτοὶ οἱ
ἄνθρωποι εἶναι δούλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, οἱ ὁποῖοι
σᾶς κορύπτουν τὸ δρόμο τῆς σωτηρίας. Καὶ τὸ ἔκανε
αὐτὸ ἐπὶ πολλές ἡμέρες. Ἀγανακτώντας ὁμως ὁ Παῦλος
καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸ πνεῦμα εἶπε· Σέ διατάζω στό
ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, νὰ βγεῖς ἀπ' αὐτήν. Καὶ βγήκε τὴν
ἴδια ᾠρᾷ. Μόλις ὁμως εἶδαν οἱ κύριοί τῶς, ὅτι χάθηκε ἡ
ἐλπίδα τῆς ἐργασίας τους, ἀφοῦ συνέλαβαν τὸν Παῦλο
καὶ τὸ Σίλα, τοὺς ἔσυραν στήν ἀγορὰ ἐνώπιον τῶν
ἀρχόντων, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔφεραν στοὺς στρατοῦς
εἶπαν. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ἐνῶ εἶναι Ἰουδαῖοι,
ἀναστατώνουν τὴν πόλῃ μας καὶ κορύπτουν συνήθειες,
τίς ὁποῖες δὲν ἐπιτρέπεται σ' ἐμᾶς, νὰ παραδεχόμαστε,
οὔτε νὰ κάνουμε, ἐπειδὴ εἴμαστε Ῥωμαῖοι. Καὶ ξεσκό-
θηκε μαζί τους τὸ πλῆθος ἐνατίον τῶν Ἀποστόλων. Καὶ
οἱ στρατοῦσι, ἀφοῦ ἔσχισαν τὰ ροῦχα τους, διέταξαν νὰ
τοὺς τιμωρήσουν μέ ραβδισμό, καὶ ἀφοῦ τοὺς γέμισαν
μέ πολλές πλοῦγές, τοὺς ἔβαλαν στή φυλακὴ, καὶ πα-
ρήγγειλαν στό δεσμοφύλακα νὰ τοὺς ἐπιτηρεῖ μέ προ-
σοχή· Καὶ αὐτός, ἀφοῦ πῆρε τέτοια διαταγή, τοὺς ἔβαλε
στήν πιό ἐσωτερικὴ φυλακὴ καὶ ἀσφάλισε τὰ πόδια τους
στό τιμωρητικό ξύλο. Καὶ κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ Παῦλος
καὶ ὁ Σίλας προσευχόμενοι ὑμνοῦσαν τὸν Θεό· Καὶ τοὺς
ἄκουαν οἱ φυλακισμένοι· Καὶ ξαφνικὰ ἔγινε σεισμός
μεγάλος, ὥστε νὰ σαλευθῆκαν τὰ θεμέλια τῆς φυλακῆς,

δέσμιοι· ἄφνω δὲ σεισμός ἐγένετο μέγας ὥστε σαλευθῆναι τὰ θεμέλια τοῦ δεσμοῦ, ἀνεώχθη ὡς τε παραχοῆμα αἱ θύραι πᾶσαι, καὶ πάντων τὰ δεσμὰ ἀνέθη. Ἐξυπνος δὲ γενόμενος ὁ δεσμοφύλαξ καὶ ἰδὼν ἀνεωγμένας τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, σπασάμενος μάχαιραν ἔμελλεν ἑαυτὸν ἀναιρεῖν, νομίζων ἐκπεφευγέναι τοὺς δεσμίους. Ἐφώνησε δὲ φωνῇ μεγάλη ὁ Παῦλος λέγων· Μὴ δὲν πράξης σεαυτῷ κακόν· ἅπαντες γὰρ ἔσμεν ἐνθάδε. Αἰτήσας δὲ φῶτα εἰσεπήδησε, καὶ ἔντρομος γενόμενος προσέειπε τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλα, καὶ προαγαγὼν αὐτοὺς ἔξω ἔφη· Κύριοι, τί με δεῖ ποιεῖν ἵνα σωθῶ; Οἱ δὲ εἶπον· Πίστευσον ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν, καὶ σωθήσῃ σὺ καὶ ὁ οἶκός σου. Καὶ ἐλάλησαν αὐτῷ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου καὶ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ. Καὶ παραλαβὼν αὐτοὺς ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τῆς νυκτὸς ἔλουσεν ἀπὸ τῶν πλῶγων, καὶ ἐβαπτίσθη αὐτὸς καὶ οἱ αὐτοῦ πάντες παραχοῆμα, ἀναγαγὼν τε αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ παρέθηκε τραπέζαν, καὶ ἠγαλλιάσατο πανοικεῖ πεπιστευκῶς τῷ Θεῷ.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ἰωάννην (Θ'. 1-37).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ παράγων ὁ Ἰησοῦς εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· Ραββί, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα

καὶ ἀμέσως ἀνοίχθησαν ὅλες οἱ θύρες, καὶ τὰ δεσμὰ (οἱ ἀλυσίδες) ὅλων λύθησαν. Καὶ μόλις ξύπνησε ὁ δεσμοφύλακας καὶ εἶδε ἀνοιχτὴς τίς θύρες τῆς φυλακῆς, ἔσυρε τὸ μαχαίρι του καὶ ἐπρόκειτο νὰ αὐτοκτονήσῃ, ἐπειδὴ νόμισε, ὅτι εἶχαν δραπετεύσει οἱ φυλακισμένοι. Ὁ Παῦλος ὅμως φώναξε μέ δυνατὴ φωνή· Μὴν κάνεις κανένα κακὸ στόν ἑαυτό σου, γιατί ὅλοι εἴμαστε ἐδῶ. Καὶ ἀφοῦ ζήτησε φῶτα, πήδησε μέσα στή φυλακή, καὶ τρομαγμένος ἔπεσε μπροστά στόν Παῦλο καὶ στόν Σίλα, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔβγαλε ἔξω εἶπε· Κύριοι, τί πρέπει νὰ κάνω, γιά νὰ σωθῶ; Καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν· Πίστεψε στόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό καὶ θά σωθεῖς καὶ σὺ καὶ ἡ οἰκογένειά σου. Καὶ τόν λόγο τοῦ Κυρίου σ' αὐτόν καὶ σέ ὅλους πού ἦταν στό σπίτι του. Καὶ ἀφοῦ τοὺς ἐπῆρε ἐκεῖνὸ τὴν ὥρα τῆς νύχτας, τοὺς ἔπλυνε τὰ αἵματα ἀπὸ τίς πλῶγες, καὶ βαπτίσθηκε ὁ ἴδιος καὶ ὅλοι οἱ δικοὶ του ἀμέσως, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἀνέβασε στό σπίτι του, ἐτοίμασε τραπέζι, καὶ δοκίμασε μεγάλῃ χαρᾷ μέ ὅλῃ τὴν οἰκογένειά του, ἐπειδὴ πίστεψε στό Θεό.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ἰωάννην (Θ'. 1-38).

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ βαδίζοντας στό δρόμο ὁ Ἰησοῦς εἶδε κάποιον ἄνθρωπο τυφλὸν ἐκ γενετῆς. Καὶ τόν ρώτησαν οἱ Μαθητὲς του λέγοντας· Διδάσκαλε, ποιὸς ἀμάρτησε, αὐτός ἢ οἱ γονεῖς του, γιά νὰ γεννηθῆ τυφλός; Ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς· Οὔτε αὐτός ἀμάρτησε οὔτε οἱ γονεῖς του, ἀλλά γεννήθηκε τυφλός, γιά νὰ

του Θεοῦ ἐν αὐτῷ. Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με ἕως ἡμέρας ἐστίν· ἔρχεται νῦν ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Ὄταν ἐν τῷ κόσμῳ ᾧ, φῶς εἶμι τοῦ κόσμου. Ταῦτα εἰπὼν ἔπτυσεν χαμαὶ καὶ ἐποίησε πολλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος, καὶ ἐπέχρισε τὸν πολλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὑπαγε νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, ὃ ἐρμηνεύεται ἀπεσταλμένος. Ἀπῆλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο, καὶ ἤλθε βλέπων. Οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ καθήμενος καὶ προσαιτῶν; ἄλλοι ἔλεγον ὅτι οὗτός ἐστιν· ἄλλοι δὲ ὅτι ὁμοῖος αὐτῷ ἐστίν. Ἐκεῖνος ἔλεγεν ὅτι ἐγὼ εἶμι. Ἔλεγον οὖν αὐτῷ· Πῶς ἀνεώχθησάν σου οἱ ὀφθαλμοί; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· ἄνθρωπος λεγόμενος Ἰσοῦς πολλὸν ἐποίησε καὶ ἐπέχρισέ μου τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶπέ μοι· Ὑπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ καὶ νίψαι· ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψα. Εἶπον οὖν αὐτῷ· Ποῦ ἐστὶν ἐκεῖνος; λέγει· Οὐκ οἶδα. Ἄγουσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους, τὸν ποτε τυφλόν. Ἦν δὲ σάββατον ὅτε τὸν πολλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰσοῦς καὶ ἀνέωξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς. Πάλιν οὖν ἠρώτων αὐτὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι πῶς ἀνέβλεψεν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Πολλὸν ἐπέθηκε μου ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐνιψάμην, καὶ βλέπω. Ἔλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· Οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἔστι παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ σάββατον οὐ τηρεῖ.

φανερῶθουν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ μέ αὐτόν. Ἐγὼ πρέπει νά ἐργάζομαι τὰ ἔργα Ἐκείνου πού μέ ἔστειλε, ἐφ' ὅσον εἶναι ἡμέρα· Ἐρχεται νύχτα ὅποτε κανεὶς δέν μπορεῖ νά ἐργάζεται. Ὅσο εἶμαι στὸν κόσμον, εἶμαι φῶς τοῦ κόσμου. Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἔφτυσε κάτω καὶ ἔκανε λάσπη ἀπὸ τὸ φτύσιμο, καὶ ἄλειψε τὴ λάσπη στὰ μάτια τοῦ Τυφλοῦ καὶ τοῦ εἶπε· Πήγαινε, νίψου στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ, πού σημαίνει ἀπεσταλμένος. Πῆγε λοιπὸν καὶ νίφθηκε καὶ γύρισε βλέποντας. Οἱ γείτονες λοιπὸν καὶ ὅσοι τὸν ἔβλεπαν προογουμένως ὅτι ἦταν τυφλός, ἔλεγον· Δέν εἶναι αὐτός πού καθόταν καὶ ζοτιάνευε; Ἄλλοι ἔλεγον ὅτι εἶναι αὐτός· Ἄλλοι ἔλεγον ὅτι εἶναι κάποιος ὁμοῖος μέ αὐτόν. Ἐκεῖνος ἔλεγε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι. Τοῦ ἔλεγον λοιπὸν· Πῶς ἀνοιχθήκαν τὰ μάτια σου; Ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος καὶ εἶπε· Κάποιος ἄνθρωπος λεγόμενος Ἰσοῦς ἔκανε πολλὸ καὶ μοῦ ἄλειψε τὰ μάτια καὶ μοῦ εἶπε· Πήγαινε στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ καὶ νίψου· Πῆγα λοιπὸν καὶ νίφθηκα, καὶ ἀπέκτοσα τὸ φῶς μου. Τοῦ εἶπαν λοιπὸν· Ποῦ εἶναι ἐκεῖνος; λέγει· Δέν γνωρίζω. Τὸν ὀδοῦν στοὺς Φαρισαίους τὸν ἄλλοτε τυφλό. Καὶ ἦταν Σάββατο, ὅταν ἔκανε τὴ λάσπη ὁ Ἰσοῦς καὶ ἀνοίξε τὰ μάτια του. Πάλιν λοιπὸν τὸν ἐρωτοῦσαν οἱ Φαρισαῖοι, πῶς ἀπέκτεσε τὸ φῶς του· Καὶ ἐκεῖνος εἶπε σ' αὐτούς· Μοῦ ἔβαλε πολλὸ στὰ μάτια, καὶ νίφθηκα, καὶ τώρα βλέπω. Ἔλεγον λοιπὸν κάποιοι ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους· Αὐτός ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι ἀπὸ τὸν Θεό, γιατί δέν σέβεται τὸ Σάββατο. Ἄλλοι ἔλεγον· Πῶς εἶναι δυνατό ἄνθρωπος ἁμαρτωλός νά κάνει τέτοια θαύματα; Καὶ ἔγινε σχίσμα ἀνάμεσά τους. Λένε πάλι

Ἄλλοι ἔλεγον· Πῶς δύναται ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς τοιαῦτα σομεῖα ποιεῖν; καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς. Λέγουσι τῷ τυφλῷ πάλιν· Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἤνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; ὁ δὲ εἶπεν ὅτι προφήτης ἐστίν. Οὐκ ἐπίστευσαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως ὅτου ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀναβλέψαντος καὶ ἠρώτησαν αὐτοὺς λέγοντες· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ὑμῶν, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη; πῶς οὖν ἄρτι βλέπει; Ἀπεκρίθησαν δὲ αὐτοῖς οἱ γονεῖς αὐτοῦ καὶ εἶπον· Οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ἡμῶν καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη· πῶς δὲ νῦν βλέπει οὐκ οἶδαμεν, ἢ τίς ἤνοιξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς ἡμεῖς οὐκ οἶδαμεν· αὐτὸς ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε, αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ λαλήσει. Ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους· ἡδὲ γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι ἵνα, ἐάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένῃται. Διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶπον ὅτι ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε. Ἐφώνησαν οὖν ἐκ δευτέρου τὸν ἄνθρωπον ὃς ἦν τυφλός, καὶ εἶπον αὐτῷ· Δὸς δόξαν τῷ Θεῷ· ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἁμαρτωλὸς ἐστίν. Ἀπεκρίθη οὖν ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· Εἰ ἁμαρτωλὸς ἐστίν οὐκ οἶδα· ἐν οἶδα, ὅτι τυφλὸς ὦν ἄρτι βλέπω. Εἶπον δὲ αὐτῷ πάλιν· Τί ἐποίσέ σοι; πῶς ἤνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Εἶπον ὑμῖν ἡδὲ, καὶ οὐκ ἠκούσατε· τί πάλιν θέλετε ἀκοῦειν; μὴ καὶ ὑμεῖς

στόν Τυφλό· Ἐσύ τί λές γί' αὐτό, ἐπειδὴ σοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια; Καὶ ἐκεῖνος εἶπε, ὅτι εἶναι Προφήτης. Δέν πίστεψαν λοιπόν οἱ Ἰουδαῖοι, ὅτι ἦταν τυφλός καὶ βρῆκε τό φῶς του, ἕως ὅτου φώναξαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ πού ἀπόκτεσε τό φῶς του καὶ τοὺς ἐρώτησαν λέγοντας· Αὐτός εἶναι ὁ γιός σας, γιά τόν ὁποῖο λέτε ἐσεῖς ὅτι γεννήθηκε τυφλός; Πῶς λοιπόν τώρα βλέπει; Καί ἀποκρίθηκε σ' αὐτούς οἱ γονεῖς του καὶ εἶπαν· Γνωρίζουμε ὅτι αὐτός εἶναι ὁ υἱός μας, καί ὅτι γεννήθηκε τυφλός· Πῶς ὅμως τώρα βλέπει δέν γνωρίζουμε, ἢ ποίος ἄνοιξε τὰ μάτια του, ἐμεῖς δέν γνωρίζουμε, αὐτός εἶναι ἐνήλικος, αὐτόν ρωτήστε, αὐτός θά μιλήσει γιά τόν ἑαυτό του. Αὐτά τά εἶπαν οἱ γονεῖς του, γιατί φοβοῦνταν τοὺς Ἰουδαίους· Ἐπειδὴ ἡδὲ εἶχαν συμφωνήσει οἱ Ἰουδαῖοι, ἐάν κάποιος ὁμολογήσῃ ὅτι αὐτός εἶναι ὁ Χριστός, νά ἀφορίζεται ἀπό τή συναγωγή. Γι' αὐτό οἱ γονεῖς του εἶπαν, ὅτι εἶναι ἐνήλικος, ἐρωτήστε τόν ἴδιο.

Φώναξαν λοιπόν γιά δεύτερο φορά τόν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ἦταν τυφλός, καὶ τοῦ εἶπαν· Δόξασε τόν Θεό· Γνωρίζουμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶναι ἁμαρτωλός. Ἀποκρίθηκε λοιπόν ἐκεῖνος καὶ εἶπε· Ἐάν εἶναι ἁμαρτωλός δέν γνωρίζω· Ἐνα πράγμα γνωρίζω, ὅτι ἐνῶ ἤμουν τυφλός τώρα βλέπω. Καί τοῦ εἶπαν πάλιν· Τί σοῦ ἔκανε; Πῶς ἄνοιξε τὰ μάτια σου; Ἀποκρίθηκε σ' αὐτούς· Σας εἶπα ἡδὲ καὶ δέν ἀκούσατε· Γιατί θέλετε πάλιν νά ἀκούσετε; Μήπως καί σεις θέλετε νά γίνετε μαθητές του; Τόν περιέλασαν λοιπόν καὶ εἶπαν· Ἐσύ εἶσαι μαθητής ἐκεῖνου· Ἐμεῖς ὅμως εἴμαστε μαθητές τοῦ Μωυσῆ.

θέλετε αὐτοῦ μαθῆται γενέσθαι; Ἐλοιδόρῳσαν αὐτὸν καὶ εἶπον· Σὺ εἶ μαθῆτης ἐκείνου· ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωυσέως ἐσμὲν μαθῆται. Ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι Μωυσεὶ λελάλῳκεν ὁ Θεός· τοῦτον δὲ οὐκ οἶδαμεν πόθεν ἐστίν. Ἀπεκρίθῳ ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐν γὰρ τούτῳ θαυμαστόν ἐστιν, ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἶδατε πόθεν ἐστί, καὶ ἀνέωξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς. Οἶδαμεν δὲ ὅτι ἀμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει, ἀλλ' ἐάν τις θεοσεβῆς ἦ καὶ τὸ θέλῳμα αὐτοῦ ποιῆ, τούτου ἀκούει. Ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθῳ ὅτι ἠνοιξέ τις ὀφθαλμούς τυφλοῦ γεγεννηῳμένου· εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν. Ἀπεκρίθῳσαν καὶ εἶπον αὐτῳ· Ἐν ἀμαρτίαις σὺ ἐγεννήθῳς ὅλος, καὶ σὺ διδάσκεις ἡμῶς; καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω.

Ἦκουσεν ὁ Ἰῳσοῦς ὅτι ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω, καὶ εὐρών αὐτὸν εἶπεν αὐτῳ· Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Ἀπεκρίθῳ ἐκεῖνος καὶ εἶπε· Καὶ τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν; Εἶπε δὲ αὐτῳ ὁ Ἰῳσοῦς· Καὶ ἐώρακας αὐτόν καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ ἐκεῖνός ἐστιν. Ὁ δὲ ἔφῳ· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνῳσεν αὐτῳ.

Ἐμεῖς γνωρίζουμε ὅτι στό Μωυσῆ μιλῳσε ὁ Θεός· Αὐτόν ὅμως δέν τόν γνωρίζουμε ἀπό ποῦ προέρχεται. Ἀποκρίθῳκε ὁ ἄνθρωπος καὶ τούς εἶπε· Ἐδῳ εἶναι τό ἀξιοθαύμαστο, ὅτι δῳλαδῆ ἐσεῖς δέν γνωρίζετε ἀπό ποῦ προέρχεται, καὶ ὅμως μοῦ ἄνοιξε τά μάτια. Γνωρίζουμε ὅμως ὅτι ὁ Θεός δέν ἀκούει ἀμαρτωλούς, ἀλλά ἄν κάποιος εἶναι θεοσεβῆς καὶ κάνει τό θέλῳμά του, αὐτόν ἀκούει. Σέ ὅλους τούς αἰῶνες δέν ἀκούσθῳκε, ὅτι κάποιος ἄνοιξε μάτια τυφλοῦ ἐκ γενετῆς. Ἐάν αὐτός δέν προερχόταν ἀπό τό Θεό, δέν θά μπορούσε νά κάνει τίποτε. Ἀποκρίθῳκαν καὶ τοῦ εἶπαν· Ἐσύ γεννήθῳκες ὀλόκλῳρος μέσα σέ ἀμαρτίες, κι ἐσύ διδάσκεις ἐμῶς; Καί τόν ἀπέβαλαν ἀπό τῆ συναγωγῆ. Ἄκουσε ὁ Ἰῳσοῦς ὅτι τόν ἀφόρισαν καὶ ὅταν τόν βρῆκε τοῦ εἶπε· Ἐσύ πιστεύεις στόν Υἱό τοῦ Θεοῦ; Ἀποκρίθῳκε ἐκεῖνος καὶ εἶπε· Καὶ ποιός εἶναι, Κύριε, γιά νά πιστέψω σ' αὐτόν; Καὶ εἶπε σ' αὐτόν ὁ Ἰῳσοῦς· Καὶ τόν ἔχεις δεῖ καὶ αὐτός πού ὀμιλεῖ μαζί σου, ἐκεῖνος εἶναι. Καὶ ἐκεῖνος εἶπε· Πιστεύω, Κύριε, καὶ τόν προσκύνῳσε.

